

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκυκλομένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100, Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΓΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίαι δολλάρια 4, ἔξμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζον τὴν 1ην αὐθαίρετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Βασιλίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 28 Ἰανουαρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 9

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΛΕΟΝ ΛΑΜΕΡΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Θὰ κατορθώσω νὰνακαλύψω γρήγορα τὰ ἴχνη τους καὶ θὰ τοὺς παρακολουθῶ ἀπὸ μακριά. Ποῖός θὰ μὴ πορέσει ποτὲ νὰ φαντασθῇ, εἴτι ὁ φτωχὸς μάγος τῶν φιδίων ἔχει σκοπὸ νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἰσχυρὸν πολεμιστὴ Γιουγκάλ; Πῶς θὰ τοῦ ἔρθῃ ποτὲ στὸ νοῦ εἴτι θέλω νὰ τοῦ ἀρπάξω τὴν αἰχμάλωτόν του; Μπορεῖτε νὰ εἰδοποιήσατε τὴν ἀστυνομία... αὐτὸ δὲν θὰ ὀφελήσῃ σὲ τίποτε. Ὁ Γιουγκάλ δὲν θὰ τραβήξῃ ἴσια γιὰ τὸ Καῖν-τραμπάτ. Θὰ ἀποφύγῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ κατοικημένα μέρη, θὰ διαδῆ ἀπὸ βουναὶ καὶ δάση, καὶ καθόλου περίεργον νὰ προτιμῆσῃ τὴν ἔρημον. Θὰ κάνη πολλές ἡμέρας, ἀνδρι καὶ πολλές βδομάδες ὡς πού νὰ φθάσῃ στὸ θέμα τοῦ ταξιδίου του. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κάνη ἐπιτήδεις, γιὰ νὰ χάσῃ ἢ ἀστυνομία τὴν ὑπομονὴν τῆς καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν καταδίωξιν. Ὡς τότε ὅμως ἐγὼ θὰ τὸν ἔχω βρῆ καὶ πιθανόν νὰ ἔχω κατορθώσῃ νὰ τοῦ πάρω τὴν δεσποινίδα Μαίρη.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθουμε αὐτό;
— Ὁ Σαχίμπ δὲν θὰ μάθῃ.
— Καὶ γιατί;
— Γιατί δὲν ξέρω γράμματα γιὰ νὰ τοῦ στείλω γράμμα.
— Νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα αὐθηματικὸν τηλεγράφημα.

— Ὁχι. Ἄν τηλεγραφήσω θὰ φανερωθῶ. Καὶ τότε ὁ πολεμιστὴς θὰ μὴ σκοτώσῃ.
Ἡ κυρία Οὐδλσον καὶ ὁ ἀντρας τῆς ἔδειξαν μεγάλη ἀπογοήτευσιν. Ὁ Κεσάμπ τὸ κατάλαβε.
— Ἔσεῖς ποῦ θὰ πάτε τώρα; ρώτησε.
— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, εἶπε ὁ κύριος Οὐδλσον. Καὶ ὅμως, πρόσθεσε, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ πάω στὸ

Καλικούτ. Εἶναι ἀπαραίτητο. Μὰ μόλις θὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσίν μου ἐκεῖ πέρα, δηλαδὴ σὲ ὀκτὼ ἡμέρας τὸ ἀργότερον, θὰ πάω στὸ Δελχί ὅπου πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῶ.
— Στὸ Δελχί λοιπὸν θὰ συναντήσω τὸν Σαχίμπ, εἶπε ὁ Κεσάμπ, καὶ θὰ τοῦ παραδώσω τὴν κόρην του. Θὰ πάω ἂν χρειασθῇ ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς Ἰνδίας, ἀλλὰ θὰ τὴν βρῶ.
Καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Κεσάμπ, δίχως νὰ περιμένῃ, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, ἄνοιξε τὰ πόδια του καὶ μὲ γρήγορον βῆμα ξεκίνησε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ χωριοῦ.

— Τί κάνει; ἀπόρησε ὁ κύριος Οὐδλσον. Δὲν ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνσιν ποῦ μὲς λέει πῶς πῆρε ὁ Γιουγκάλ.
— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην, Τζέιμς, ἀπάντησε ἡ κυρία Οὐδλσον. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τοῦ δώσῃς χρήματα γιὰ νὰγοράσῃ τὰλόγοσ ποῦ χρειάζεταιται. Οἱ τέσσερες λίρες δὲν θὰ τοῦ φθάσουν.
— Δὲν πρόφθασα, καλὴ μου Ἑλλεν. Γιὰ ἰδέσ τί γρήγορα ποῦ περπατεῖ. Καὶ νὰ τρέξω ἀκόμη ἀπὸ πίσω του, δὲν τὸν προφθαίνω. Ἐλα, ἄς γυρίσωμε πίσω στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἄς βασίσουμε ὅλες μαζίς τίς ἐλπίδες στὴν Θεῖαν Πρόνοϊαν. Ἐγὼ τρέχω στὸ ταχυδρομεῖο. Θὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα στὸν γενικὸν διοικητὴν στὸ Δελχί καὶ θὰ τοῦ δώσω τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μαίρης καὶ τοῦ ἀρπαγὰ τῆς. Εἶναι, ἀλλοίμονο, τὸ μόνο ποῦ μπορούμε νὰ κάνομε. Γιὰ ὅλα τὰλλα... ὁ Θεὸς βοηθός!

«Τὰ πόδια τῶν ἀλόγων εἶχαν ἀφήσει φανερά τ' ἀχνάρια τους ἐπάνω στὴν ἄμμο.» (Σελ. 98, στ. γ'.)

“Ο Θεός βοηθός! επανέλαβε κι η κυρία Ουίλσον ενώνοντας τα χέρια της σε μια θερμή δέηση.

Μόλις γύρισε στο ξενοδοχείο ή δυστυχισμένη μητέρα έννοιωσε όλες της τις αγωνίες να ξαναγεννιούνται μέσα της. “Όσο είχε τον άντρα της κοντά της, τό θάρρος της δέν τήν είχε εγκαταλείψει δλότελα τάρτα όμως πού δ κύριος Ουίλσον είχε φύγει για να κάνει τις απαραίτητες ενέργειες, και πού δ Κεσάμπ είχε εξαφνισθεί, ή κυρία Ουίλσον αισθανόταν βαθεία τήν έρημιά της.

— Δυστυχισμένη Μαίρη μου, φιδόρισε, αγαπημένη μου μικρούλα. Ποιός ξέρει πού βρισκόσαι αυτή τήν στιγμή. Πώς θα υποφέρης ένα τέτοιο ταξίδι σε άγνωστο τόπο; “Ω, αυτός δ άνθρωπος πού μου τήν εκλεψε! Από τήν πρώτη στιγμή τόν φρόβηθηκα. Τό κατάλαβα πώς εως παραμόνευε. Ακόμη μου φαίνεται πώς βλέπω τό μάτι του καρφωμένο επάνω στη Μαίρη μου. “Ω Χριστέ μου! Προστάτευσέ μας! Κάνε να μην υποφέρη ή κορούλα μου! Βοήθησέ μας να τήν ξαναβρούμε!

“Όταν δ κύριος Ουίλσον γύρισε από τό ταχυδρομείο, βρήκε τήν γυναίκα του πνιγμένη στα κλάμματα και γονατιστή μπροστά σε έναν έσταυρωμένο πού έβρεχε με τά δάκρυά της.

— Έλλην, είπε μαλακά δ άτυχος πατέρας. Πρέπει να φανής δυνατή. Προσπάθησε να νικήσης τόν πόνο σου. Η Μαίρη δέν χάθηκε για πάντα. Έχω εμπιστοσύνη στο μέλλον. Κάτι μου λέει πώς γρήγορα θα τήν ξαναβρούμε.

— Από τό στόμα σου και στού Θεού ταύτι, Τζέιμς, αναστέναξε ή κυρία Ουίλσον καταπνίγοντας τούς λυγμούς της. Θα προσπαθήσω να φανώ δυνατή. Μη με μαλλώνεις.

— Να σε μαλλώσω; Έσένα αγαπημένη μου Έλλην; Πώς θα μπορούσα να κάνω τέτοιο πράγμα. “Αν ήξερες... τι νοιώθω μέσα μου.

Δέν μπόρεσε να πη περισσότερα. Κι αυτός, δ δυνατός άντρας πού είχε τόσα περάσει στη ζωή του, γύρισε με βία τό κεφάλι του, για να μην ιδη ή γυναίκα του τά δάκρυά του

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' Καταδίωξη

“Ο Κεσάμπ δέν είχε χάσει τόν καιρό του.

Σε διάστημα λιγώτερο από μια ώρα είχε αγοράσει τό άλογο πού του χρειαζόταν και τό είχε ζέψει κιόλα σ' ένα μικρό άμαξάκι, κι εϋθός ανέδηκε στο άμαξί του κι πήρε βορεινή κατεύθυνση.

Τό άμαξί αυτό ήταν για τόν Κεσάμπ μεγάλη πολυτέλεια. Πότε δ φτωχός παρίας δέν είχε γνωρίζει τέτοιο λούσο, και αν ή εξαφάνιση της

Μαίρης δέν του έκοβε λιγάκι τήν χαρά του, θα ήταν δ εϋτυχέστερος άνθρωπος τού κόσμου

Τό άλογο τού Κεσάμπ δέν έμοιαζε βέβαια με τά περήφανα άτια τού πολεμιστή, μα ήταν ένα ζωο γερό πού μπορούσε να άνθέξη σε μακριά οδοιπορία.

Και τό άμαξάκι δέν είχε κοστίσει άκριδά στον νέο του! διοκτήτη ήταν ένα είδος σούστας σκεπασμένης με μια πίνινη τέντα, χοντροκαμωμένο βέβαια, μα

“Βοήκε τή γυναίκα του γονατιστή μπροστά σ' έναν έσταυρωμένο” (Σελ. 98, στ. α')

έξαιρετικά ατερεό και αξιο νάθιξη και στους πιό χειρότερους δρόμους.

Οι τέσσερες λίρες τού Κεσάμπ όχι μόνον τού είχαν φθάσει για να κάνει τ' απαραίτητα αυτά ψώνια, αλλά τού είχαν αφήσει κι ένα μικρό υπόλοιπο, κι δ μάγος τών φιδιών ξεκίνησε από τό χωριό με έλαφριά καρδιά, σφυρίζοντας ένα λυδίστικο τραγουδάκι.

Μόλις πέρασε τό σϋδεντρο όπου είχε συνομιλήσει με τούς γονείς της Μαίρης, δ Κεσάμπ έπαψε να τραγουδά ή και τό πρόσωπό του πήρε σοβαρή έκφραση. “Έπρεπε να ακολουθήσει μια ώριμή δειθυσή και να μην πάη στα στραβά.

Τό νακολουθήσει όμως κανείς τά ίχνη δύο άλόγων άνάμεσα απ' τά ψη-

λά χόρτα δέν ήταν και τόσο εύκολο πράγμα. Ένας Έθρωπαίος θα είχε σηκώσει τούς ώμους του και θα θεωρούσε τήν ιδέα αυτή έντελώς άνόητη και ανεφάρμοστη, μα δ Κεσάμπ είχε τήν υπομονή τών Ινδιών πού από μικρά συνειθίζουν να αντιμετωπίζουν κάθε είδους δυσκολίες. Προτού να γίνη μάγος τών φιδιών είχε κυνηγήσει τήν τίγρη μαζί με τούς Ικανώτερος κυνηγούς τού τόπου του, ήξερε πώς διακρίνονται, από άδιόρατα σχεδόν σημάδια, τά χνάκια τών διαφόρων ζώων πού ζουν μέσα στην ζούγκλα. Και τώρα θα έβαζε σ' έφαρμογή τις γνώσεις αυτές πού είχε αποκτήσει με τόσους κόπους και κινδύνους.

Ένα σπασμένο κλαρί, ένα άχνάρι επάνω στην άμμο, δέν χρειαζόταν και περισσότερα για να τόν οδηγήσουν στις έρευνές του. “Ο Κεσάμπ δέν ήξερε να διαβάξη μέσα στα βίβλια τών ανθρώπων. Μα γνώριζε να διαβάξη εύκολα μέσα στο μεγάλο βιβλίο της Φύσεως.

Μόλις θα είχε προχωρήσει ένα χιλιόμετρο, όταν σταμάτησε τό άλόγο του πήδησε από τό άμαξί του, και έσκυψε στην γη παρατηρώντας κάτι με ιδιαίτερη προσοχή.

Αυτό πού είχε χτυπήσει στο μάτι τού Κεσάμπ δέν ήταν παρά ένα μεταλλικό κουμπί. Τό πήρε στα χέρια του και τό κοίταξε απ' όλες τις μεριές.

— Η κόρη τού Σακίμπ είχε τέτοια κουμπιά στο φόρεμά της, είπε. “Ο Γιουγκάλ πέρασε απ' εδώ. Βρίσκομαι σε καλό δρόμο!

Δύο χιλιόμετρα παρακάτω, σταμάτησε ξανά. Ένα ρυάκι πού τό περνούσε μια ξύλινη γέφυρα, τού έκοψε τόν δρόμο... παράλληλα προς τό ρυάκι πήγαινε ένα μονοπάτι, και τά πόδια τών άλόγων είχαν αφήσει φανερά τά χνάκια τους επάνω στην άμμο.

— “Όρατα! είπε δ Κεσάμπ. “Όπως τό έβαξα με τόν νού μου δέν εξακολούθησε να πηγαίνει προς τόν βοριά.

“Αντί να περάση τή γέφυρα, δ Γιουγκάλ προτίμησε να στρίψει κατά τάνατολικά... Αυτό τό μονοπάτι παραπάνω συναντά τόν δρόμο τού Χαίντεραμπάτ. Βέβαια δ πολεμιστής έχει προχωρήσει πολύ περισσότερα από μένα, γιατί τά άχνάρια τών άλόγων κοντεύουν σχεδόν να σβύσουν, μ' αυτό δέν έχει σημασία. Στην αρχή μονάχα πηγαίνει κανείς τόσο γρήγορα.

“Αφού έκανε τις σσφές αυτές σκέψεις δ Κεσάμπ άρχισε να μιλάη στα λόγώ του, όπως θα μιλούσε σ' ένα φίλο του.

— Βλέπεις, Καραλά, είπε, πρέπει να έχουμε υπομονή και κουράγιο. “Ο

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ.

“Ετσι ώραία περνούσε δ Πετροάκης στο έξοχικό σπίτι τού παππού. “Υστερα από λίγες μέρες τού έδωσαν και μια μεγάλη είδηση: Στο χωριό είχε φτάσει ένα Θηριοτροφείο! “Αν ήταν φρόνιμος, τού είχε δ παππούς, θα τόν έστελνε να τό ιδη με τόν Κωστή, τό θεό του.

— Μα τί είναι τό Θηριοτροφείο; ρώτησε δ Πετροάκης. — Τό Θηριοτροφείο έχει θεριά, τού έξήγησε δ παππούς, Λιοντάρια, τίγρηδες, πάνθηρες, ελέφαντες, άρκούδες, μαιμούδες και καθεξής. “Αλλα γυρίζουν ελεύθερα, κι άλλα είναι μέσα σε σιδερένα κλουβιά. Κι δ κόσμος πηγαίνει και τά βλέπει.

“Ο Πετροάκης τάρξερε τά θεριά μόνο από τό βιβλίο του, όπου τάρβλεπε ζωγραφισμένα. “Αλλά δέν είχε ιδέα ούτε πόσο μεγάλα είναι, ούτε τι

περιστασιόταν να μη φανή πάλι λιχουδής. Αυτό ήταν τό πιό δύσκολο, γιατί κάθε ώρα, κάθε στιγμή, τού παρουσίαζόταν κι ένας πειρασμός. Πότε ένα ώραίο φρούτο, πότε ένα ώραίο γλύκισμα. “Ο παππούς όμως δέ χωράτεψε. “Αν τόν έπιανε πάλι λιχουδής, σίγουρα δέ θα τόν έστελνε να ιδη τά θεριά. Κι δ Πετροάκης δέν άγγιζε τίποτα.

— Μπαρβό, τού είχε δ παππούς. Είσαι καλό παιδί κι άύριο, πού είναι Κυριακή, θα πς με τόν Κωστή στο χωριό. Και πήγαν.

“Αμα έφτασαν στην πλατεία, είδαν μια πελώρια σκηνή από καρβόπανο, σωστό σπίτι. Αυτό ήταν τό Θηριοτροφείο. “Απέξω, άνεβασμένος σε μια εξέδρα, ένας παλιάτσος με κόκκινη και μαύρη φορεσιά, πολύ εύγλωττος, προσκαλούσε τόν κόσμο να μπη, να ιδη τήν παράσταση. Πραγματικώς, πολλοί άγόραζαν εισιτήρια από τό ταμείο, πού ήταν δίπλα στην πόρτα, κι έμπαιναν.

— Γιατί δέ μπάινεις και σεις; ρώτησε δ Πετροάκης δυό χωριατόκουλα λίγο πιό μεγάλα απ' αυτόν.

— Δέν έχουμε λεφτά ν' αγοράσουμε εισιτήρια, είπαν τά παιδιά. “Ο Πετροάκης τά λυπήθηκε. Γιατί να μην ιδούν τά θεριά κι αυτά τά καϊμένα; Κι είπε σιγά στον Κωστή:

— Θεϊε Κωστή, άγόρασε δυό εισιτήρια και γι' αυτά τά φτωχά χωριατόκουλα. Θα σου τά πληρώσω από τόν κουμπαρά μου.

— Έχεις καλή καρδιά, Πετροάκη! είπε δ θεϊος Κωστής. Και μαζί με τά δικά τους, άγόρασε και δυό εισιτήρια για τά χωριατόπουλα.

δρόμος είναι πολύς ως πού να φθάσουμε στη μεγάλη πολιτεία.

“Ο Καραλά τό καλό άλογο κούνησε τό μεγάλο του κεφάλι σαν να είχε καταλάβει τί τού έλεγαν, και δ Κεσάμπ εξακολούθησε:

— Είναι ή ώραιότερη πολιτεία πού υπάρχει στις Ινδίες, καλέ μου Καραλά. Είναι ή πρωτεύουσα τού Νιζάμ, τού πιό ισχυρού μαχαραγιά. Θα ιδής τί ώραία πού θα είναι εκεί.

“Ο Καραλά χρεμέτισε και δ Κεσάμπ, ένθουσιασμένος και νομίζοντας ότι αυτό ήταν άπάντηση στα λόγια του, άγκάλιασε τό άλογο και τό φίλησε.

“Υστερα άνέθηκε σταμάξι και ξανάρχισε τό δρόμο του.

Τό άλογο περπάτησε ως τό μεσημέρι δίχως να φανη ότι κουράστηκε κι δ οδηγός του ήταν κατευχαριστημένος.

— Κάναμε πάνω από οκτώ μίλια, (δώδεκα χιλιόμετρα) είπε, χτυπώντας φιλικά τόν ώμο τού Καραλά. “Αν εξακολούθησες έτσι, καλέ μου άλογάκι, θα φθάσουμε στο Χαίντεραμπάτ σχεδόν μαζί με τόν Γιουγκάλ.

“Εκείνο τό βράδυ, τό πέρασαν σ' ένα μικρό χωριουδάκι και δ Κεσάμπ έπεσε να κοιμηθη μέσα στα χουρού του χανιού, άγκαλιά με τό άλόγο του. “Ισως τό έκανε από οικονομία, μα προπαντός για να μη χωριστη τόν Καραλά του.

Τήν άλλη μέρα ξεκίνησαν πρωί πρωί. “Ως τις δέκα δ Κεσάμπ προχωρούσε σχεδόν στην τύχη, γιατί είχε χάσει δλότελα τά ίχνη τών φυγάδων. “Ο δρόμος όπου βάδιζε ήταν πολύ παρωδής ώστε να μπορεί κανείς να διακρίνη τά χνάκια ενός άλόγου, μα δ Κεσάμπ είχε τήν πεποίθηση πως δ πολεμιστής πηγαινε στο Χαίντεραμπάτ και γι' αυτό είχε ακολουθήσει κι δ ίδιος αυτή τήν διεθυσή δίχως να διατάση.

(Ακολουθεί)

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΣΟΠΑΝΗΔΕΣ

Δύοκος περνώοντας κάποια μέρα από τσοπάνηδων σκηνή και βλέποντας άρνι να τρώνε, λέει: «Πόση θάταν ή φωνή, αν τούτο δώ τό ίδιο πρόμμα από μένα ήθελε γενη!...»

ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΙ' ΑΛΕΠΟΥ

“Εκωνόταν ή “Αρκούδα μια φορά, ως φιλόνητοπιά αισθήματα γεμάτη — γιατί λέν ότι δέν θέλει για βορά πεθαμένον — κι ή “Αλεπού: «Σπολλάτη! Κι αν τούς πεθαμένους δέν άγγίζεις, σ' αυτός... ζωντανούς ξεκοκαλίζεις!» (Κατά τόν Αίσωπο)

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Α, με τί χαρά και με πόσες ευχαριστίες τα πήραν αυτά και μπήκαν στο Θηριοτροφείο! Ο Πετράκης ήταν πολύ ευχαριστημένος για τη γενναιοδωρία του.

Εκάθισαν στο άμφιθέατρο που σημάτωσε ένα ημικύκλιο γύρω στο στίβο. Στο βάθος ήταν μια σειρά από σιδερένια κλουβιά. Τα είχαν όμως σκεπασμένα μ' ένα μακρύ άσπρο μπλερντέ κι' ο κόσμος δεν έβλεπε ακόμα τα θεατά που ήταν μέσα.

Στο τέλος θα σήκωναν το μπλερντέ και θα φαινόταν τα λιοντάκια κι' οι τίγρηδες. Για την ώρα, έβγαιναν στο στίβο κι' έκαναν διάφορα παιχνίδια άλλα ζώα, ήμερα και γυμνασμένα.

Ο Πετράκης διασκέδασε πολύ με μια μαύρη αρκούδα που την καβαλλίκευε μια μαϊμού. Η αρκούδα είχε πολύ πυκνή γούνα, που την έκανε δλοστροφόγγυλη σ'α μπάλλα, μια λεπτή μούρη και δυο μικρά μάτια που έλαμπαν. Η μαϊμού φορούσε κόκκινη στολή κι' έκανε ένα σωρό άστειες γκριμάτσες. Έχανε τα χέρια της στη γούνα της αρκούδας, την ψύλλιζε, έσπαζε στα νύχια της τους ψύλλους κι' έπειτα... τους έρωγε. Γέλια που έκαναν τα παιδιά! Σ' αυτό το διάστημα, η αρκούδα χόρευε σ' όλο το στίβο και μαιγγριζε σ'α να τραγουδούσε.

— Ξέρει μουσική η αρκούδα μας! Έλεγε ο παλιάτσος, που δεν έπαυε να βγάζει λόγους. Αλήθεια η φωνή της είναι λιγάκι μπάσσο, δε φιλιάσει όμως καθόλου. Σε πολλούς τραγουδιστάδες θα μπορούσε να δώσει μαθήματα!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

μας, ήταν κιάλας τυλωμένη. Η κοιλιά της καθώς είναι γεμάτη, μοιάζει με φουσκωμένο μπαλόνι. Σαπλώθηκε σ' ένα απόμερο ήσικιο κι' αναχαράζει.

Ο πατέρας μου την κοιτάει λίγο και στα μάτια του λάμπει η ευχαρίστηση. Θά σκέπτεται που θά πιάσει πολύ γάλα ή γιδούλα μας κι' αύριο θά φάμε μια μασκοβολημένη γαλόπητα, που τόσο μας κρέσει.

Κατόπι γύρισε και με κοίταξε.

— Πώς ήρθες; με ρωτάει. Έγώ ξαφνιαστήκα και δεν ήξερα πώς νάρχισω. Από τη ντροπή μου κοκκίνησα ως ταυτιά. Κείνη τη στιγμή μοδρθε στο νοσ και του απάντησα για να βγώ από τη δύσκολη θέση.

— Ηρθα να βοσκίσω τη γίδα.

Εκείνος με κοιτάει στα μάτια. Μπορεί να θέλη για μάθη γιατί άργησα τόσο να του απάντησω.

Μά εγώ αποφεύγω τη ματιά του...

Μέσα στο μυαλό μου στριφογυρίζουν ένα σωρό λόγια, χωρίς όμως να φτάνη κανένα στην άκρη της γλώσσας. Έτσι γυρόβρωμαι γύρω του άσκοπα, δίχως να του λέω για κείνο που θέλω. Κάτι σ'α ντροπή, ένας κά-

ποιος σεβασμός, μ' εμποδίζει νάνοίξω το στόμα.

Καταλαβαίνω όμως πως τώρα είναι η μοναδική ευκαιρία που ζητούσα για να πετύχω το σκοπό μου. Ο πατέρας μου, σκέπτομαι, φαίνεται ευχαριστημένος από μένα και δε θά μου χαλάσει το χατήρι.

— Και έπειτα, λέω με το νοσ μου, δε θά βρω άλλη καλύτερη περίπτωση. Τώρα, καθώς είμαστε οι δυο μας...

Παίρνω ένα βαθύ ανάσασμό κι' έπειτα το λέω με παρακάλιο:

— Πατέρα, να παίρνης και μένα στις δουλιές!

Στο πρόσωπό του ξάνοιξε άμέσως ένα χαμόγελο, που μου δίνει πολλές ελπίδες. Με ξανακοιτάει στα μάτια. Τώρα κατάλαβε, φαίνεται γιατί άργησα πρωτότερα νάπαινησώ...

Σκέπτεται πολλή ώρα. Κι' όλο αυτό το διάστημα με κοιτάει. Τα μάτια του έρευνούν προσεκτικά το κορμί μου και κατόπι χέρια και πόδια.

Σ'α να ζυγαλίσει τη δύναμη που κρέβεται στο καθένα.

Από την εξέταση αυτή, φαίνεται, δεν έμεινε και τόσο ευχαριστημένος. Μά δε θέλει κιάλα να με κακοκαρδίσει μονομιάς. Και μου λέει:

— Μά θά τα καταφέρνης;

— Γιατί όχι; το κάνω άμέσως. Έγώ την περασμένη άνοιξη κέντρωσα δυο άχλαδιές σταλλο μας κτήμα.

— Έσ'α τις κέντρωσες; μ' έκοψε γρήγορα κι' ο τόνος της φωνής του δείχνει μεγάλη ικανοποίηση.

— Έγώ! το λέω περήφανος.

Το βράδυ έγινε κουβέντα στο σπίτι. Μόλις φάγαμε το είπε ο πατέρας μ.ο πως θέλω να δουλεύω. Η μάνα μου όμως δεν ήθελε ούτε νάκούσει καθόλου πως πρέπει να μπά στις δουλειές από τώρα.

Έγώ παραξενεύομαι για κείνη την αντίθεση. Αν δεν ήξερα πόσο μεγάλη αγάπη μου έχει, θάλεγα πως η καρδιά της είναι γεμάτη γινάτια για μένα και θέλει με κάθε τρόπο να βάλει έμπόδια στο δρόμο μου για την πρόοδο!

Έρχεται στο νοσ μου τόνειρο που είδα ένα βράδυ. Παρουσιάστηκαν στον ύπνο μου ένα σωρό έργα, που ήταν απαραίτητα να γίνουν για την πρόοδο του τόπου.

Τα είδα όλα ζωντανεμένα και παραταγμένα σ'α άτέλειωτη σειρά νάπλώνουν τα χέρια τους και να με παρακαλούν να γίνω εγώ ο έκτελεστής.

— Θά γίνω, θά γίνω! τοδς φώναξα μέσα στον ύπνο μου κι' αυτό έγινε ο σκοπός της ζωής μου.

Τώρα τα βλέπω πάλι παραταγμέ-

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ω, πολλά πράγματα, είπε η Μπέττυ. Μά πρώτα απ' όλα, έκανε κοιτάζοντας γύρω της σ'α να περιμενε να βρω τα χαρτονομίσματα να πεταχούν στον άέρα ή τις λίρες να πέφτουν απ' το ταβάνι, που είναι η περιουσία μου.

— Είναι σ'α άσφαλτη μεριά και στην απόλυτη διάθεσή σου, απάντησε η μίς Μάργκαρετ.

— Στην απόλυτη διάθεσή της, στην απόλυτη διάθεσή της, έκανε μουρμουρίζοντας ο Ριχάρδος. Τα εισοδήματα μπορεί, και πάλι βλέπουμε.

— Αυτοί είναι οι θροι της διαθήκης του παππού της, είπε η μίς Μάργκαρετ απαντώντας στα μουρμουρητά του άδελφού της.

— Το ξέρω, μά δ'αν καταλαβαίνω με τί τρόπο ένα παιδί δώδεκα χρόνων θά γνωρίζη να διαχειρισθ'α με περιουσία τόσο μεγάλη σ'αν κι' αυτήν.

— Θά ξέρω πολύ ώρα! είπε η Μπέττυ με σοβαρό ύφος. Και άφου ο παππούς μου... Μά, έχω λοιπόν παππού; έκανε ζωηρά. Τι ετυχία!

— Δυστυχώς όχι, καλή μου μικρούλα. Δ'αν έχεις παππού, έχει πεθάνει από πολλόν καιρό.

— Έχει πεθάνει; Ω, μιλήστε μου γι' αυτόν σ'α παρακαλώ! είπε το παιδί ενάγωντας παρακλητικά τα χέρια του.

— Αυτό που ξέρω, Μπέττυ μου, είναι ότι τώρα και πολλόν καιρό ο παππούς σου ο κύριος Ντένις Μιχ-Γκουίρ που κατοικούσε στο Μπέλφαστ της Ίρλανδίας, είχε μεταναστεύσει στην Αυστραλία με την έλπίδα νά βρω την τύχη του σ'α χρυσωρυχεία που είχαν ανακαλυφθ'α εκεί. Έγ'ατερα από δέκα χρόνια κακοπείθειας και στερήσεων, επέτυχε επιτέλους το σκοπό του, και απέκτησε μεγάλη περιουσία.

Έγραψε τότε στο γιό του για να π'αχ'α νά τον βρω και να ζήση μαζί του πλούσιος κι' ετυχισμένος. Μά το γράμμα αυτό δ'αν έφτασε ποτέ στα χέρια του γιού του, γιατί κι' εκείνος είχε έρθει στην Αμερική όπου πντρεύτηκε.

Αυτό το έμαθε ο παππούς σου από διαφόρους γνωστούς. Έκανε λοιπόν διάφορες έρευνες για νάνακαλύψη τη ίχνη του γιού του, αλλά χωρίς να πετύχη τίποτε. Σ' αυτό το διάστημα πέθανε. Ωστόσο και μετά τον θάνατό του οί έρευνες δ'αν σταμάτησαν και οί έκτελεστές της διαθήκης του δ'αν έπαψαν να κάνουν κάθε ενέργεια

για ν' ανακαλύψουν το γιό του, το Μαρτίνο Μάκ-Γκουίρ, η τοδς κληρονόμους του.

«Όταν ο πληρεξούσιος του παππού σου, ένας δικηγόρος από την Μελβούρνη, ο κύριος Μόρρις, έμαθε ότι ο Μαρτίνο Μάκ-Γκουίρ είχε εγκατασταθεί στην Αμερική όπου και πντρεύτηκε, αποφάσισε να έρθη κι' αυτός έδω για να τον βρω. Κι' έπειδή σ'αφθ'αθεσε ότι τις άσφαλισμένες πληροφορίες θά μπορούσε να τις συλλέξη στη Νέα Υόρκη, πήγε άμέσως σ' αυτή την πόλη. Έτυχε λοιπόν τον περασμένο μήνα να πάω κι' εγώ για μερικές ημέρες στη Νέα Υόρκη και να συναντήσω σ' ένα φιλικό μου σπίτι, αυτόν τον κύριο Μόρρις.

Μαζί με άλλες συζητήσεις έτυχε να μιλήσουν και για την υπόθεση που τον είχε φέρει στην Αμερική. Τότε οί φίλοι μου θυμήθηκαν ότι κάμποσα χρόνια πριν ένας ταξιδιώτης Μαρτίνο Μάκ-Γκουίρ είχε σκοτωθεί σ' ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα.

Η καταστροφή εκείνη είχε κάνει μεγάλη εντύπωση σ' όλη την Αμερική και επί πολλόν καιρό γίν'αταν λόγος γι' αυτήν, κι' έτσι δ'αν είναι παράξενο πως ύστερα από τόσα χρόνια οί φίλοι μου θυμόταν τ' όνομα ενός από τα θύματα.

Θυμήθηκαν άκόμη πως ο Μάκ-Γκουίρ αυτός είχε μαζί του και το κοριτσάκι του, ένα μωρό λίγων μηνών μόλις, και πως το παιδί αυτό το είχε περιμαζέψει ένα άσυλο.

Ποιό ήταν όμως αυτό το άσσυλο και που βρισκόταν, αυτό οί φίλοι μου δ'αν ήξεραν να το πούν. Έχοντας συγκεντρώσει τις πληροφορίες αυτές ο κ. Μόρρις ξανάρχισε τις έρευνες του, αλλά και πάλι χωρίς καμιά επιτυχία.

«Έγώ είχα παρακολουθήσει με μεγάλο ενδιαφέρον όλη αυτή την υπόθεση. Νά σκέπτομαι, πως ένα δυστυχισμένο πλάσμα θά περνούσε ίσως την πιό σκληρή ζωή, ενώ είχε τα μέσα για να ζη τελείως διαφορετικά, πως θά φυτοζωούσε στην πιό σκοτεινή άμάθεια, ενώ θά μπορούσε να μορφωθ'α και να σκορπίζη το καλό γύρω της! Τ' όνομα Μάκ-Γκουίρ, που άλλωστε δ'αν είναι και πολύ κοινό, μου έμεινε χαραγμένο στο μυαλό μου. Κι' έτσι τις προάλλες—έκεινο το πρωί του καταβρέγματος—δ'αταν άκουσα να σ'α φωνάζουν μ' αυτό τ' όνομα, μου πέρασε εύθ'α απ' το μυαλό μου η ιδέα ότι μπορούσε νά-σσουν το παιδί που γύρευε ο κ. Μόρ-

(*) Απόσπασμα από την ανέκδοτη ιστορία «Ο Άρμος της Ετυχίας». Βλ. και φυλλάδιο 2.

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΜΑΡΙΝΗΣ Καθηγητής

ρις. Το βράδυ λοιπόν σχετικά μ' αυτό το ζήτημα και σε λίγες μέρες θα είναι έδω».

— Μις Βάν-Κούρτ, είπε η Μπέττυ στη μίς Μάργκαρετ, απλώνοντας της το χέρι της, μπορείτε να με ταμπήσετε, σάς παρακαλώ;

— Ναι σε ταμπήσω; απόρησε η Μάργκαρετ, κοιτάζοντας εκπληκτική το παιδί.

— Και σεις, κύριε, με ταμπήσατε κι' εσείς; εξακολούθησε η Μπέττυ, πλησιάζοντας το Ριχάρδο.

— Αν σάς κάνη ευχαρίστηση, δεσποινίς, απάντησε γελώντας ο νέος, γιατί να σάς το άρνηθώ;

Και πιάνοντας το μπράτσο της Μπέττυ της τσάφισε ελαφρά, λέγοντας της:

— Ω, είσαι ζύπνια, δεν υπάρχει άμφιβολία γι' αυτό το πράγμα.

Είχε καταλάβει την αίτια της παράδοξης παράκλησης της Μπέττυ.

— Όλα αυτά μου φαίνονται τόσο άπιστευτα, δικαιολογήθηκε το παιδί, που νόμισα ότι έβλεπα όνειρο.

— Δοιπόν, είπε ύστερα από λίγο, ο δυστυχισμένος μου πατέρας είναι βέβαιο πως σκοτώθηκε σ' αυτήν την καταστροφή.

— Άλλοίμονο!

— Και η μητέρα μου;

— Υποθέτουν ότι κι' αυτή σκοτώθηκε. Μά δεν έχουν θετικές αποδείξεις. Δεν βρήκαν το σώμα της, μα ούτε και την ίδια πουθενά ζωντανή.

— Χωρίς πατέρα! Χωρίς μητέρα! Χωρίς παππού καν, αφού κι' αυτός έχει πεθάνει, έκανε η Μπέττυ με μελαγχολία.

— Και τώρα, Μπέττυ, έκανε ο Ριχάρδος για ναπομακρόνη το μυαλό του παιδιού απ' αυτές τις πένθιμες σκέψεις, πως λογαριάζεις να χρησιμοποιήσης όλα αυτά τα χρήματα που θα πάρης στα χέρια σου;

— Ω, έχω σκοπό να κάνω ένα σωρό πράγματα, μα πρώτα-πρώτα θα αγοράσω μια άσπρη όμπρέλλα!

— Μια άσπρη όμπρέλλα! Και τι σκοπεύεις να την κάνης έσθ μια άσπρη όμπρέλλα;

— Να την χαρίσω στην μίς Μάργκαρετ, αντί για κείνη που της χάλασα με το κατάβρεγμα, είπε απλά η Μπέττυ.

Η μίς Μάργκαρετ είχε πολύ καλή καρδιά για να μείνη αδιάφορη.

— Αυτή η όμπρέλλα θα μ' άρесе πολύ περισσότερο απ' την άλλη, είπε, μια και θα είναι όμορο της μικρής μου φίλης. Κι' ύστερα, τί θ' αγοράσης; πρόσθεσε.

— Ένα σπιτί.

— Ένα σπιτί; — Ναι, ένα σπιτί! Το είχα πάντα καιμὲ ν' αποκτήσω ένα σπιτί δικό μου. Ποτέ μου δεν γνώρισα άλλο σπιτί εκτός απ' το όρφανοτροφείο και το ξενοδοχείο της κυρίας Τούκερ, και σ' αλήθεια δεν ξέρω ποιά απ' τα δυο συχάινμαι περισσότερο.

— Μά, πρόσθεσε πηδώντας από την καρέκλα της, μου φαίνεται, κυρία, ότι είναι ώρα να γυρίσω στην κυρία Τούκερ. Η Βεργινία ήμαγαίρισα με περιμένει για να της καθαρίσω τις πατάτες.

— Η Βεργινία μπορεί να κάνη και χωρίς εμένα, σήμερα... άρχισε να λέη ο Ριχάρδος.

— Όχι, είπε η μίς Μάργκαρετ. Γι' άπόψε θα κάνη καλά να γυρίση πίσω στο σπιτί της κυρίας. Αδριο, καλό-μου παιδί, θάρθω να σε πάρω, και μαζί θα πάμε ν' αγοράσουμε μερικά φορέματα που να ταιριάζουν καλύτερα με την καινούργια κοινωνική σου θέση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Σχέδια για το μέλλον

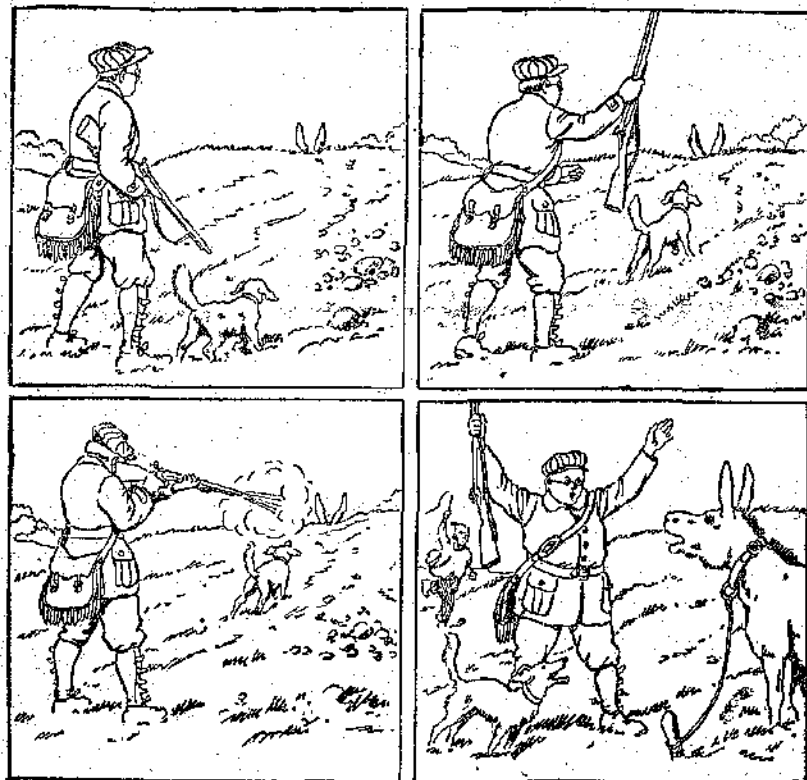
Η Μπέττυ γύρισε στην Ουώρρεν-στρήτ περπατώντας άργά κι' αναπλάθοντας μέσ' στο μυαλό της όλα τα άπρόοπτα που της είχαν τύχει. Είχε παρακαλέσει την μίς Μάργκαρετ να μην της δώση κανέναν για συνοδεία, όπως της είχε προταίνει στην άρχή, γιατί ήθελε να μείνη μόνη της με τις σκέψεις της.

Πότε-πότε θυμόταν τη Βεργινία και τις πατάτες που την περίμεναν κι' άνοιγε το βήμα της· μα την ίδια στιγμή της έρχόταν ένα πλήθος άλλες σκέψεις στο μυαλό της κι' άφηρημένη στεκόταν στη μέση του δρόμου.

Ο ξαφνικός πλοτός που της είχε πέσει από τον ουρανό δεν την είχε κάνει να τ' χάση. Άπεναντίας είχε διατηρήσει όλη την ψυχραιμία της και με ξεκάθαρο το μυαλό της έκανε διάφορα σχέδια για τον τρόπο που θα χρησιμοποιούσε τα χρήματά της.

Πρώτα απ' όλα θ' άγόραζε ένα σπιτί, αυτό ήταν σίγουρο, ένα σπιτί μ' ένα κήπο γεμάτο από φρούτα λουλούδια και με μια βραγιά φρούτρες. Είχε δει μια τέτοια βραγιά λίγες μέρες πριν, περνώντας απ' έξω απ' ένα σπιτί και σκεπτόταν ότι θα ήταν έξοχο πράγμα να κατέβη κανείς στον κήπο και να κόψη και να φάη όσες φρούτρες ήθελε. Θ' άγόραζε ακόμη δυο αγελάδες που θα τις άρμεγε μόνη της· στην άρχή ήαταν κάπως δύσκολο, αλλά στο τέλος θα τ'α κατάφερνε.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΗ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΛΑΓΟΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 4 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ANDERSEN

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Στην κορφή μιας άγριας και ψηλής άκτης, στην άκρη του δάσους, που φτάνει ως την θάλασσα, ύψωνταν μια άρχαία, αλωνόδια βελανιδιά. Είχε φτάσει άκριβώς τα τριακόσια έξιχτα πέντε χρόνια. Μά αν την έβλεπε κανείς τόσο περήφανη και ρωμαλέα, ώρισμένως δέ θα τ'ό πιστευε.

Τις άνοιξιάντικες λιακάδες, τα έντομα στριφογύριζαν και βούτζαν χαρούμενα τριγύρω στην κορφή της. Μια φορά, μια πεταλούδιτσα κάθισε σ' ένα φύλλο.

— Φτωχό πλασματάκι! είπε η βελανιδιά. Όλη σου η ζωή βαστάει μονάχα μια μέρα. Τέλιγο! Τι θλιβερό!

— Θλιβερό! απάντησε το έντομο. Μά τί θα πει λοιπόν αυτή η λέξη, που τόσο συχνά την άκούω; Ο ήλιος λάμπει τόσο χαρούμενα! Η αύρα φυσά τόσο άπαλά! Όλο μου το είναι γεμίζει ευδαιμονία!

— Ναι, μά σε λίγες ώρες, τα πάντα θα τελειώσουν. Θα πεθάνεις.

— Θα πεθάνω; Και τί θα πει πάλι αυτό; Σ'ό έχεις πεθάνει;

— Όχι. Εγώ έχω ζήσει χιλιάδες μέρες. Οι δικές μας οι μέρες είναι δάκκερες έποχές. Άλλά πως να σε κάμω να τ'α καταλάβεις αυτό; Είναι τόσο μακρό το διάστημα, ώστε δέ θα μπόρесе να τ'α χωρέσει ο νους σου.

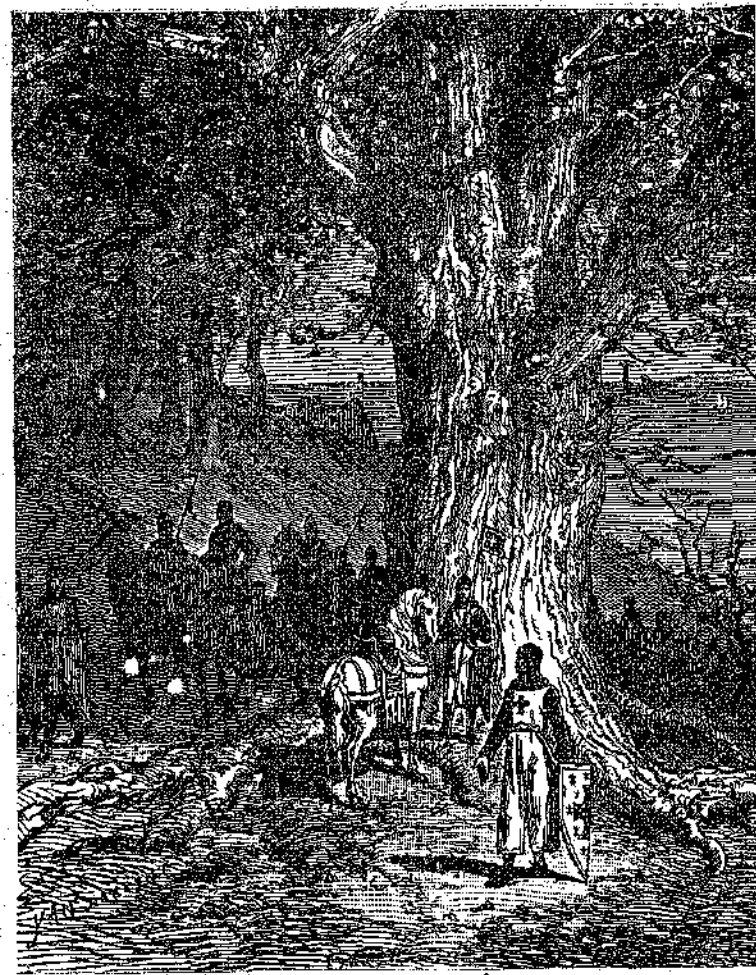
— Άλήθεια, δεν πολυκαταλαβαίνω πόσο μπορούν να κρατήσουν αυτές οι χιλίες μέρες. Αυτό είναι που τ'ό λένε «αιωνιότης»; Πάντως, αν σ'ό ζεις τόσο πολύ, εγώ έχω τώρα χιλίες στιγμές, που είμαι ευτυχισμένη. Για πές μου, αν πεθάνεις, όλα αυτά γόρω θα πεθάνουν κι' αυτά μαζί σου;

— Όχι, όχι, τ'ό άλλα θα ζήσουν ακόμη πιο πολύ από μένα, άποκρίθηκε η βελανιδιά. Αυτό, να σου πώ, κι' εγώ δεν μπορώ να τ'α καταλάβω.

— Ε, λοιπόν είμαστε τ'ό ίδιο, μόνο που λογαριάζουμε με διαφορετικό τρόπο.

Κι' η πεταλούδιτσα ξανάρχισε τόν τρελλό χορό της και πετοόσε καμαρώνοντας τα διάφανα φτερά της, που έλαμπάν σαν τ'ό θραιότερο σατέν. Άνάσαινε γεμάτα τόν άέρα, που μοσκοούριζε από τ'ό άγιόκλημα, τ'ό θυμάρι, και τ'α φρεσκοκομμένα άστράχια. Μεθούσε από τ'α τόσα άρώματα. Όστερα ξανακάθισε στο φύλλο, ύστερα πάλι ξανάρχισε να πετά με τόλλα έντομα.

Ο ήλιος άρχισε να γέρνει κι' η πεταλούδα αισθάνθηκε ότι την κού-

«Ιππότες με γυαλιστερές πανοπλίες, που γύριζαν από τη σταυροφορία...» (Σελ. 104, στ. α')

ρασε πάλι η τόση εθιμία. Τα φτερά της άνοιούσαν και σιγά-σιγά γλόστρησε άθροισα στη μαλακή χλόη. Έπεσε στο φύλλο μιας μικραρίτας και σήκωσε με τ'α φορά ακόμη τ'α κεφαλάκι της να κοιτάξει τ'ο γελιστό κάμπο και τ'η γαλανή θάλασσα. Όστερα τ'α ματίκια της έκλεισαν· σιγανός ύπνος τ'ην νάρκωσε.

Είχε πεθάνει... Την άλλη μέρα, η βελανιδιά, είδε άλλες πεταλούδες. Μίλησε και μ' αυτές, τις είδε να παίζουν κι' αυτές

τρελλά κι' ύστερα να πέκοιμώνται εύτυχισμένες.

Τ'ό θέαμα αυτό επαναλήφθηκε πολλές φορές, μά τ'ό δέντρο δεν τ'ό ένοουόσε και καλά. Είχε όστόσο καιρὲ να σκεφθεί. Γιατί τ'α δέντρα δεν κοιμούνται παρά μόνο τ'ο χειμώνα και τις άλλες έποχές άγρυπνούν και σκέπτονται χωρίς διακοπή.

Πλησίαζε ε καιρός που θανάταιούταν: τελείωνε τ'ο φθινόπωρο και τ'α δέντρα άρχιζαν σιγά-σιγά να γυμνώνονται. Έχανε κι' η βελανιδιά λίγα λίγα τα φύλλα της.

— Κοιμήσου, κοιμήσου, τραγουδούσαν οι άνεμοι δόλογυρά της. Θα σε ναουρίσουμε γλυκά κι' ύστερα θα σε τραντάξουμε τόσο δυνατά που τ'α κλαριά σου θα τρίζουν εδχάριστα σαν κόκκαλα. Κοιμήσου, κοιμήσου. Είναι η τριακοστή έξιχκοστή πέμπτη νυχτιά σου, Κι' όμως, αν συγκριθείς με μέε, είσαι άνήλικη, αν τ'ο μωρό στην κούνια του. Κοιμήσου, κοιμήσου. Τ'α σύννεφα θα σκορπίσουν χιόνι και θα σκεπάσουν όμορφα και ζεστά τις ρίζες σου. Καλή σου νύχτα. Όνειρα γλυκά!

Κι' έχασε η βελανιδιά όλα τ'α φύλλα κι' άποκοιμήθηκε για όλο τ'ο μεγάλο χειμώνα. Κι' όνειρεύτηκε, κι' είδε σ'ό όνειρό της, όπως συμβαίνει και στους ανθρώπους, όλη τ'ην παρασμένη της ζωή.

Είδε πως βγήκε απ' ένα βελανιδιά. Πως κινδύνεψε, τότε που ήταν ένα τρυφερότατο δέντρακι, να τ'η φάει

καταίκι. Όστερα μεγάλωσε μια γαρύ. Πολλές φορές οι δασοφύλακες τ'ην καμάρωναν και πολλοί εύλοκοποι είχαν σκεφθεί να τ'ην κόψουν και να κάμουν δοκάρια. Όστόσο έφτασε στον τέταρτο αιώνα της και σήμερα κανένας πιά δέ σκεπτόταν να τ'ην κόψει, γιατί ήταν τ'ο όμορφότερο στολάδι τ'ου δάσους. Άπό μακριά τ'ην άγνάντευαν οι θαλασσινοί, κι' όταν έβγαίναν στην ξηρά πλάγιαζαν και κοιμόνταν στις ρίζες της.

Ο ύπνος της βελανιδιάς γινόταν

έλο και πιδ βαθύς εσο προχωρούσε
 ο χειμώνας, κι' ακριβώς τή νύχτα των
 Χριστουγέννων ανειρετόηκε πώς ήταν
 γεμάτη πράσινα και δροσερά φύλλα.
 Οι άχτινες του ήλιου έπαιζαν με λαμ-
 πρές ανταύγειες κι' ο άέρας ήταν γε-
 μάτος βάλσαμα. Παταλούδες ποικι-
 λόχρωμες πετούσαν κι' έπαιζαν κρυ-
 φτό, μεθυσμένες από τή χαρά τής ε-
 φήμερης ζωής τους.

Άξαφνα, μία λαμπρή συνοδεία
 προχωρεί: "Ήταν πρόσωπα, που ή
 γέριχη βελανιδιά τ' είχε ιδεί να περ-
 νούν μπροστά της κατά τή διάρκεια
 τής μακρινής ζωής της. Μπροστά πή-
 γαιναν καβαλλάρηδες, Ιππότες με
 γυαλιστερές πανοπλίες, που γύριζαν
 από τή σταυροφορία, πυργοδοσπότες
 με πλούσιες ένδυμασίες. Τό κυνηγε-
 τικό κέρας άντήχησε, τ' α σκυλιά
 γαύγισαν, τ' έλάφι τόβαλε στα πό-
 δια. Ύστερα ήρθαν στρατιώτες με
 πλούσιες στολές κι' έστησαν τή
 σκηνή τους κάτω από τή γέριχη βε-
 λανιδιά, άναψαν φωτιά κι' άρχισαν
 να γλεντούνε και να τραγουδούν πο-
 λεμικά τραγούδια.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Μ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ

Άγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ που σ'άς γράφω,
 έχω τ'όνομά μου. Με λέ-
 νε, ξέρετε, Γρηγόρη κι'
 είναι ή 25 Ιανουαρίου,
 έορτή Άγίου Γρηγορίου του Θεολό-
 γου. Εύχετήρια όμως λαβαίνω κι'
 άλλες ημέρες τού χρόνου, γιατί υπάρ-
 χουν κάμποσοι άλλοι Γρηγόριοι στο
 Καλαντάρι. Η: χ: Γρηγόριος ο Θαυ-
 ματουργός, από τή Νεοκαισάρεια τής
 Καππαδοκίας, που τόν έκαμε χρι-
 στιανό κι' επίσκοπο ο πολύς Ξαρχέ-
 νης. Έπειτα Γρηγόριος ο Πλάμας,
 μοναχός στο Άγιονόρος, που υπερα-
 στήθηκε τόσο καλά τ'ά δόγματα τής
 Όρθοδοξίας εναντίον των Δατίνων
 και των άλλων αίρετικών. Έπειτα
 Γρηγόριος ο Νύσσης—επίσκοπος δη-
 λαδής—άδελφός του Μεγάλου Βασι-
 λείου, θανάσιμος κι' αυτός έχθρός
 των Άρειανών. Άλλά ο μεγαλύτε-
 ρος κι' ο περιφημότερος απ' όλους
 στάθηκε αυτός που γιορτάζεται σή-
 μερα, ο Θεολόγος Γρηγόριος, ένας
 από τούς ξεχωριστούς εκείνους Πα-
 τέρους τής Έκκλησίας που ονομάζου-
 νται «Τρεις Ίεράρχαι» και είναι αυ-
 τός, ο Μέγας Βασίλειος κι' ο Ιωάν-
 νης ο Κρυσόστομος. Ναι, ένας από
 τούς τρεις αυτούς «μεγίστους φωστή-

ρας» είναι κι' ο Γρηγόριος ο Θεολό-
 γος, που «ο ποιμενικός αιδός τής
 θεολογίας του—δπως λέει τ'ο τροπά-
 ρι—τ'άς των ρητόρων (των εθνικών,
 των ειδωλολατρών) ένίκησε σάλπιγ-
 γας». . . Μα κι' αυτός ήταν ρήτορας
 εύλωττότατος, και συγγραφέας θαυ-
 μάσιος, και ποιητής δοκιμώτατος.
 Ναζιανζηνός, γεννήθηκε στην Ά-
 ρειανζό τής Καππαδοκίας, σπουδάσε
 στην Καισάρεια πρώτα και κατόπι
 στην Άλεξάνδρεια, και τέλος ήρθε
 στας Άθήνας—«φοιτητής» ο'ά να
 λέμε—δπου έκαμε στενό φίλο τόν
 Μεγάλο Βασίλειο, τόν σπουδαστή
 του, και γνωρίστηκε με τόν αυτοκρά-
 τορα Ίουλιανό τόν Παραβάτη. Άφού
 τελείωσε τίς σπουδές του, έγινε επί-
 σκοπος Σωσίμων στην Καππαδοκία
 κι' άργότερα ανέθηκε σ'όν πατριαρ-
 χικό θρόνο τής Κωνσταντινουπόλεως.
 Οι Άρειανοί, που τούς πολεμούσε ά-
 μελικά, τόν ανάγκασαν να παραι-
 τηθώ. Κι' από τότε ως τ'ά βαθιά του
 γηρατιά, έζησε άσκητεύοντας, μελε-
 τώντας και γράφοντας, στην πατρίδα
 του. Πλήθος συγγράμματα μ'άς άφη-
 σε ο Γρηγόριος—λόγους, επιστολές,
 ποιήματα και άλλα. Και γι' αυτά
 θεωρείται όχι μόνο ένας από τούς
 στυλοβάτες τής ορθόδοξης χριστια-
 νικής Έκκλησίας, αλλά κι' ένας από
 τούς γλαφυρότερους κι' άπικώτερους
 λογοτέχνες τού καιρού του.

Αυτόν λοιπόν τ'ο μεγάλο Γρηγόριο
 γιορτάζει σήμερα ή άγία μας Έκκλη-
 σία, και μ' αυτόν γιορτάζουμε και
 μεις που έτυχε ν'άχουμε τ'ο δοξαμέ-
 νο όνόμά του. Άλλά ο πολύς κόσμος
 αυτό δ'έν τ'ά ξέρει, και κάθε φορά που
 βλέπει κανείς σ'όν Ήμεροδείκτη του
 «του άγίου Γρηγορίου», στέλνει εύ-
 χετήρια σ'όν φίλους του συνονόμα-
 τούς με τήν ιδέα πώς γιορτάζουν.
 "Έτσι κι' εγώ λαβαίνω κι' άλλες ημέ-
 ρες τού χρόνου, και μάλιστα στις 10
 Ιανουαρίου, που είναι τού Άγίου
 Γρηγορίου τού Νύσσης. Συχνά, λα-
 βαίνοντας κανένα τέτοιο παράκαιρο
 τηλεγράφημα ή επισκεπτήριο, ξαφνιά-
 ζομαι κι' άπορώ: «Μπ'ά! γιορτάζω
 σήμερα; δέν τόξερα!». Άλλά τί τ'ά
 θέλετε! καθ' εύχετήριο, είτε παρά-
 καιρο ε'ίτ' επίκαιρο, είτε πρόωρο, εί-
 τε κατόπι έορτής—γιατί λαβαίνω
 μερικά και τήν 30 Ιανουαρίου, που
 γιορτάζονται οι Τρεις Ίεράρχαι μα-
 ζι—είναι τ'ο ίδιο εύπρόσδεκτο, ο'ά
 δείγμα πάντα μιας θύμησης, μιας έκ-
 τήμησης, μιας αγάπης. . . Άλλη φο-
 ρά—τι άνόητος που ήμουν!—μου
 κακοφαινόταν, θύμωνα: «Ψ'χ κι' αυ-
 τός! δέν ξέρει πότε γιορτάζω». Εί-
 χα, βλέπετε, τήν άξίωση να ξέρω ο
 άλλος πώς γιορτάζω τού άγίου Γρη-

γορίου τού Ναζιανζηνού, κι' όχι τού
 Νύσσης ή τού Θαυματουργού, και δέν
 μου έφτανε που ο άνθρωπος, άμα είδε
 τ'όνομα σ'όν Ήμεροδείκτη του, θυ-
 μήθηκε και μένα κι' είχε τήν καλο-
 σύνη να μου στείλ' ένα λουλούδι, ένα
 γλυκό και—τό καλύτερο—μιά εύχη
 βγαλμένη ίσως απ' τήν καρδιά του!

Σήμερα λαβαίνω απ' τόν πρωί. . .
 Πόση χαρά μου κάνουν, όταν μάλι-
 στα έχουν τ'όνομάκι κανενός Δια-
 πλασπούλου, καμμιάς Διαπλασπού-
 λας! . . Καθώς είπα κι' άλλη φορά,
 αυτή τήν ήμέρα που γιορτάζω, συ-
 νήθισα από μικρός να τή θεωρώ δι-
 κή μου. Έχω τ'όνομά μου! Ξαναγι-
 νουμαι παιδί, θυμομαι όλη τή χαρά,
 όλο τ'ο καμάρι που είχα «του άγίου
 Γρηγορίου», κι' αισθάνουμαι ακόμα
 τ'ά ίδια, αν κι' έχουν περάσει τόσα
 χρόνια από τήν εύτυχισμένη έποχή
 που με γύριάζε, σ'όν πατρικό μου
 σπίτι, σ'όν Ζάκυθο, ή μητέρα μου. . .

Οι χαρές μου άρχιζαν απ' τήν παρα-
 μονή. Η μητέρα μου έφτιανε γλυκά
 και σούριζε τ'ο σπίτι. Τό βράδυ έρ-
 χόνταν οι «μουζικάντες» κι' έπαιζαν
 στην εισοδή μας ένα-δύο κομμάτια.
 «Και τ'ο χρόνού! να μ'ας ζήση τ'ο
 παιδί!». Εγώ ο ίδιος έδωγαινα και
 τούς φιλοδωρούσα με τ'ο άσημένιο
 πεντόδραχμο που μου έδινε ή μητέ-
 ρα μου. Τό πρωί άρχιζαν τ'ά φίλά
 και τ'ά δώρα. Όλα δέν ήταν βέβαια
 για μένα, άφού έστελναν και . . . μπό-
 τλιες κ'ράσι. Άλλά εγώ τ'ά θεωρούσα
 δικά μου και γενναϊόδωρα τ'ά χάριζα
 σ'όν άλλους. . . Έπειτα έρχόταν
 ο παπάς τής ένορίας με τή «με-
 ρίδα» μου από τόν άγιο άρτο, τυλιγ-
 μένη σ'έ άσπρο χαρτί. Έπειτα ο «κύ-
 ριοι», οι συγγενείς, οι φίλοι, με λου-
 λούδια σ'όν χέρι, και σ'όν στόμα μ' εύ-
 χές. Και τ'άπόγεμα οι «κυρίες». Τό
 σαλόνι μας γέμιζε. Κι' εγώ πιά να
 τριγυρίζω, να σκαρφαλώνω σ'έ γόνα-
 τα, να παίρνω φίλά και χάδια, και
 με τ'ά καλά μου ροζα, να καμαρώνω
 σ'έ γύφτικο σκεπάρνι. Μου φαινόταν
 πώς όλη ή Ζάκυθο, όλος ο κόσμος,
 με μένα είχε να κάνη. Πώς για μένα
 είχε βγει ο ήλιος, για μένα είχε με-
 σουρανήσει και για μένα είχε βασι-
 λέψει. Η ήμέρα μου τελοςπάντων.
 Τού άγίου Γρηγορίου. . .

Κι' αυτή ή έντύπωση, μετά τόσα
 χρόνια, παραμένει. Σήμερα που σ'άς
 γράφω, μου φαίνεται πάλι πώς είναι
 ήμέρα μου. Κι' αισθάνουμαι στην
 ψυχή μου όλη εκείνη τήν παλιά, τήν
 πρώτη, τήν παιδιατική χαρά. . .

Σ'άς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΑΜΙΑ

(Μικρός Σαλλόγου)

Βαθύ, φοιχτό καρδίον
 έχ' ή φτωχή καρδιά μου.
 Σ'έ ποιόν να έρομολογηθώ;
 που νάβρω ένα φίλο
 Πονετικό για να τού πώ
 τ'ά τόσα βάσανά μου;
 Μοιροχτεί, τ'ο ταμείο μου
 σ'όν διάβολο να στείλω.

Από τρία είκοσάρικα
 χρωστά κείνος και πέρα
 Και άλλα τόσα αυτός έδω
 κι' ο άλλος ένα πίσω,
 Κι' όταν τολμήσω να τούς πώ
 για χρέος καμμιά μέρα
 Έκ τών προτέρων έξω πώς
 θα τ'ο μετανιώσω.

Θαρρείς και μούτ'ας γραφτό
 —φοιχτό!—τ'ο κακομοίρη,
 Ταμίας έγώ πάντοτε
 σ'όν έκλογές να βγαίνω
 —Πολύ μικρό, μωρέ παιδιά,
 'ναι τούτο τ'ο ποτήρι—
 Σ'άς βεβαίω πώς άλλοτε
 για ψήφο δέν πηγαίνω.

Έσένα, ο πανάγαθε
 θεέ, σ'έ ικετεύω
 Να λυπηθής τ'ο δύστυχο
 έμένας και μία
 Μικρούλα χάρη μοναχά
 τολμή να σου γυρεύω:
 Σ'όν έκλογές να βγαίνω
 Μιχάλη για ταμιά.

Και όλοι θε να τρέχουν
 πούς πρώτος να πληρώση
 Και τ'ο ταμείο τότε πιά
 θάχη χαρά μεγάλη.
 Καθένας τους τή συνδρομή
 πρόθυμα θα τ'ο δώση
 Για να μη λένε κάποτε:
 «χρωστά και σ'όν Μιχάλη».

Σεπεσμένη Λαϊθή

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Έλεγα μιά μέρα σ'όν λίγο πιό με-
 γάλο από μένα άδελφό μου:
 —Έμένα δέν μπορεί να σ'έ κοροϊδέ-
 ψη κανένας. Ούτε ο πιό πονηρός. Άν
 θέλης και σ'έ δοκιμάσω.
 Τ'ά λόγια όμως αυτά δέν πολυάρε-
 σαν τού άδελφού μου.
 —Είσαι καυχηθήρας, μω έλπε, και
 να ής τί θα σου σκαρώσω.
 Αυτό πάει, πέρασε.
 Μιά μέρα, ύστερα από κανένα μή-
 να, άφού καλά φάγαμε, μω λέει ο ά-
 δελφός μου σταύτι:
 —Ήλια, μωρ'ω να σου μιλήσω ιδιαι-
 τέρως;
 —Πολύ εύχαριστός.
 Και βγήκαμε μαζί έξω. Είχε ένα θ-
 φος τόσο περιλυπο, τόσο κλαψιάρικο,
 όστε τόν φοβήθηκα.
 —Μήπως σου συμβαίνει τίποτα, Μα-
 ν'όλη; τόν ρώτησα. Πές μου τ'ο έμένα
 τού άδελφού σου.
 —Άκουσε, Ήλια, μω λέει, τ' από-
 γευμα θα φύγω για τήν Άθήνα, μα
 κρυφά από τούς γονείς μας. Έχω κά-

ποια σπουδαία ύπόθεση. Σ'όν λέω μό-
 νο έσένα. Έχω τόν λόγο σου πώς δέ
 θα τ'ο πής κανενού;

Μηχανικά κι' άθελα κούνησα τ'ο κε-
 φάλι μου. Δέν θα τόλεγα κανενού.

Ξαναγύρισαμε σπίτι. Έγώ πήγα στην
 κάμαρά μου, κι' άρχισα να σκεπτομαι
 σοβαρά: Πρέπει να τ'ο πώ τού μα-
 μπα. Αυτό είναι σπουδαίο. Κι' αν συμ-
 βή τίποτα τού άδελφού μου στην Ά-
 θήνα; Μπ'ά, θα τ'ο μαρτυρήσω, κι' ός
 ύποσέθηκα. Και χωρίς να χάσω και-
 ρό, πιάνω τόν πατέρα μου:

—Μπαμπά, τού λέω, θα σ'ο πώ
 κάτι σπουδαίο: τ'ο απόγευμα ο Μανώ-
 λης θα φύγη κρυφά για τήν Άθήνα.

Μά, καράξο προάγμα! Ο μπαμπάς
 μου έχει ξεκαρδιστεί σ'ά γέλια. Γιατί
 γελεί; σκέφτηκα κι' άρχισα να θυμώ-
 νω. Ο καλός μου ο πατέρας όμως με
 ροζάλα:

—Ο Μανώλης στην έφτιαξε, μω
 λέει. Τού είχες και κάποτε πώς δέν
 μπορεί να σ'έ κοροϊδέψη κανένας. Να
 όμως, που αυτός στην κατάφερε.

Κατάλαβα. Ο Μανώλης είχε συμ-
 φωνήσει με τούς γονείς μου να μ'ο
 «σκαρώση», όπως είχα πει, όλη αυτή
 τήν ιστορία.

Κι' έτσι διδάχτηκα να μην λέω ποτέ
 πώς «κάτι είμαι».

Δάμνη Ψυχής

ΒΙΟΠΑΛΗ

—Φημερίδες. . .
 Έθνος, Σπερνή, Έστία. . . α. . . α!
 Αυτό, τρεις φορές, αυτή ή φωνούλα
 άντήχησε σ'έ αυτιά μου, καθώς περ-
 νούσα τήν Όμόνοια.

—Φημερίδες. . .
 Στην αρχή μ'ο φάνηκε περιέργη,
 δέν έδωσα όμως προσοχή.
 Δέν είχα κανά παρ'ά λίγα βήματα,
 όταν ένοιωσα ένα χέρι να με τραβά,
 και τήν ίδια φωνούλα, πολύ κοντά ο-
 μως τώρη, να μ'ο λέη:

—Θέλεις Έθνος κυρία;
 Ξαφνιασμένη γύρισα.
 Ένα άγοράκι έξη-έφτά χρονών, μω
 έκαν' αυτή τήν έρώτηση.

Ένα κασέτο άφινε έξω τ'ο μισό χου-
 σόγουρο κεφάλι και σκέπαζε σχεδόν
 τίς δυό γυάλινες χαντρούλες ποΐχε για
 μάτια.

Τ'ά μαγουλάκια του θύμιζαν αδιά
 τής Λαμπρής, και μιά κόκκινη από τ'ο
 κρύο μαλάτσα αντικαταστούσε τή μυ-
 τίτσα του.

Παντελονάκια στενά, σκέπαζαν τ'ά
 πόδια του ως εκεί που άρχιζαν τ'ά μι-
 σοτρυπία μποτάκια. Τ'ά χεράκια του,
 μελανιασμένα, έσφιγγαν πεισματάρικα
 τ'ο εμπόρεμά του, σχηματίζοντας έτσι
 μικρές βουλιτσές ανάμεσα σ'ά δακτυ-
 λάκια του.

—Πώς σ'έ λένε; τ'ο ρώτησα.
 —Δευτέρη.
 —Π'ας σχολείο;
 —Τώρα όχι, θα πάω σ'ά μεγαλώσω
 λίγο, σ'όν νυκτερινό.
 —Α!; Μπαρ'ό!
 Έμεινα δυό λεπτά σκεπτική.
 Έχασε τήν ύπομονή του.
 —Θά πάω;
 Έψαξα τίς τσέπες μου, βρήκα έ-

να δίφραγχο και τ'ο τ'όδωσα. Μω έ-
 δωσε ένα «Έθνος» ζητώντας να β'ο
 ρέσει.

—Δέ θέλω, κράτησε τα.
 Με κοίταξε μιά στιγμή, με τ'α ματά-
 κια του γεμάτα άπορία, ύστερα έρριξε
 τ'ο δίφραγχο στην τσέπη, κι' έτρεξε να
 β'ο άλλον πελάτη.

Τ'ο καίμενο!

Μαργαριταρένια Βασίλισσα

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Μαλλιά ξανθά, δόλοχουσα που πλαι-
 σίοναν ένα χλωμό προσωπάκι και δυό
 ματάκια γυαλίτσα σ'όν τόν ούρανό' αυ-
 τή ήταν ή Λιζέττα.

Όλο όμως τ'ο άρμονικό αυτό σύνο-
 λο, σκεπασμένο απ' ένα μαύρο άπλό
 φορεματάκι γιατί ή Λιζέττα ήταν όρ-
 φανή. Λίγος καιρός είναι που ή μικρού-
 λα στερήθηκε τ'ά χάδια και τ'ά φιλιά
 τής μάνας.

Σ'άν τέλειωσε τή δουλειά της σ'όν
 σπίτι, πήγαινε έναν περιπατό σ'όν δά-
 σος κι' εκεί μ'ορούσε ν'άφήση τ'ά δά-
 κρυά της να τρέψουν έλεύθερα.

Έτσι κι' εκείνο τ' απόγευμα ή Λι-
 ζέττα δλομόναχη πήγε σ'όν δάσος, και
 για να έσκαρρασθή, κέθησε σ'έ μιά με-
 γάλη ρίζα. Μιά φωνίτσα σ'έ λίγο άκού-
 στηκε κι' ή μικρή σήκωσε τ'ο κεφάλι
 της κι' αντίκρισε ένα σκίνο που χορο-
 πηδούσε χαροχίμενος. Σηκώθηκε άμέ-
 σως για να τόν ακολουθήση και μ' αυ-
 τόν τ'ο χαροχίμενο δίδυμ'ό πέρασε μέσα
 σ'όν δάσος. Είσε μονοπάτια σκοτεινά,
 που οι άκτινες τού ήλιου δέν τ'ά φτά-
 νουν, είσε όρασία καταπράσινα λιβά-
 δια, είσε τ'ο δάσος σ'έλη του τήν ο-
 μορφιά.

Μά ξάφνου ο σκίνος χάθηκε. Τρο-
 μαγμένη, κοίταξε ή Λιζέττα γύρω. Και
 τ'ά έκστασία της ματάκια άντικρούσαν
 ένα θέαμα άληθινό. Μπροστά σ'ά
 πόδια της, μιά λίμνη άπλωνε τ'ά γα-
 λανά νερά της, και σ'έ μέση της λί-
 μνης ύψωνόταν ένα όραίο παλατάκι.
 Είχε σ'άλας μαρμάρινες που άστρα-
 φταν, κυρτάκια μεσαιωνικού ρυθμού
 κι' επάνω σ'όν κομψές βεράντες του
 ήταν γλάστρες με πολύχρωμα λουλού-
 δια.

Μπροστά σ' αυτό τ'ο θέαμα ή Λιζέ-
 ττα άπλωσε τ'ά χεράκια της και φάνα-
 ξε άθελά της:

—Τ'ο παλάτι τής Χαράς!

Έβουιαξε τόσο με τ'ο παλάτι τής
 Χαράς, όπως τής τ'ο διηγόταν ή για-
 γιά της!

Για μιά στιγμή, σ'έ μεγάλη θύρα
 φάνηκε να χαμογελά ή μορφή τής μα-
 μ'ας της, μα χάθηκε εύθύς.

Μιά φορά ακόμα προσάθησε ή μι-
 κρή όρφανή να φτάση τ'ο παλάτι τής
 Χαράς και τή μαννούλα της, μα δέν
 τ'ο κατόρθωσε γιατί ή βαριά λίμνη
 άπλωνε μπροστά της τ'ά βαθιά νερά.

Ξάφνου μιά φωνή άκούστηκε. Κι' ή
 Λιζέττα έύηνησε.

Άλλομονο, αυτό ήταν ένα όνειρο—
 μα δέν διέφερε και πολύ από τή σκλη-
 ρή πραγματικότητα.

Τρελλή Ζωννέ

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ

Ο ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ

Ξέρετέ τόν Άρλεκίνο; Αυτόν που
 τ'ο κοπτόυμι τόν τραβάει από μακριά

όλες τις ματιές; Το κοστούμι του λοιπόν αυτό, με τα πολλά χρώματα, έχει μια παράξενη και συγκινητική ιστοριοσύνη: Σ' ένα σχολείο της Ιταλίας, πικρής τώρα πολλά χρόνια, πήγαινε ένας μικρός μαθητής, που οι καθηγητές του κι' οι συμμαθητές του τον αγαπούσαν, για την επιμέλειά του και την καλή του καρδιά. Μια φορά, καθώς πλησίαζε το καθυβάλι, τα παιδιά μιλούσαν για το κοστούμι που θα φορούσε το καθένα.

— Το δικό μου θα είναι ασπρόμαυρο, έλεγε το ένα.

— Το δικό μου θα είναι βίαι κι' έτσι, έλεγε τ' άλλο κι' όλα τα ματάκια άστραφταν από χαρά.

Ο φίλος τους όμως ο Άρλεκίνος δέ μιλούσε.

— Και σύ πως θα ντυθής; τόν ρώτησαν.

— Όπως είμαι τώρα, απάντησε με μια τρεμουλιασμένη φωνή από λύπη. Πού θάβρωσι οι γονείς μου να μ' αγοράσουν άποκριτικά ρούχα;

Τα παιδιά δέ μίλησαν. Όταν έφυγε όμως ο Άρλεκίνος, σκέφτηκαν πως θα μπορούσαν να ευχαριστήσουν τον καλό τους συμμαθητή.

Την άλλη μέρα τα παιδιά έφεραν καθένα ένα κομμάτι απ' το άποκριτικό του κοστούμι, για να τα δώσουν στον Άρλεκίνο να τα κάνει ένα όπικς τού άρέσει.

Άλλοι όμως! δέν είχαν σκεφθεί ότι τα κομμάτια θά ήταν από πολλά και διάφορα χρώματα. Όταν τού κατάλαβαν, λυπήθηκαν πολύ, που είδαν τού ένοχικό τους σχέδιο να χάνεται.

Τότε ο Άρλεκίνος μπήκε στη μέση και είπε:

— Φίλοι μου, μή σας μέλει, ή μητέρα μου είναι τεχνίτρια σ' αυτές τις δουλειές, και μ' όλα αυτά τα κομμάτια θά μου κάνει ένα θαυμάσιο σύνολο. Έτσι θά φορέσω αυτό τού κοστούμι και θά συλλογίσαι πως κάθε κομμάτι του προέρχεται και από ένα καλό φίλο.

Την πρώτη Κυριακή της άποκριάς ο Άρλεκίνος φόρεσε τού παραξένου του κοστούμι, και τού φορούσε τόσο χαριτωμένα, που όλη ή πόλη τού έκαμε γιορτή. Από τότε τού κοστούμι τού Άρλεκίνου φοριέται με χαρά, γιατί έγινε απ' τή φίλια.

(Διασκευή απ' τή Ιταλική)

Γρεναδιέρος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρούλης Ντίνος έχασε στην άγορά τή μαμά του.

Κάποιος τόν αλησιάζει και τόν ρωτά:

— Πού κάθεται, μικρούλη μου;

Κι' ο Ντίνος κλαίγοντας:

— Έκει που σκαμάτ' τού τραίμ!

(Άνυπόγραφο)

Ο Γεωργάκης ανεβαίνει επάνω σε μια καρέκλα για να κουρδίση τού ρολόγι της τραπέζιας.

— Θάκωνες καλά νάβαζες, μιά έφημερίδα επάνω στην καρέκλα, λέει ή μαμά.

Κι' ο Γεωργάκης:

— Μπιά, μαμά. Κι' έτσι φετινά!

Δανάη

ΒΛΑΝΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 42 δδδς Έβριπίδου, τήν 25 Ιανουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με ανεπαρκές γραμματόσημο, για τά όποια πρέπει να πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετα και βάζετε τού γραμματόσημο σωστό. Δέν άπαντώ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τά έχει ο Όδηγός τού Συνδρομητού. Τιμάται δε, 5, ταχυδρομικός δε. 3 για τού Έσωτερικό και 7 για τού Έξωτερικό, και πρέπει να τόν προμηθευθή όποιος θέλει να λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

Οι Συλλογείς Πνευματικών Άσκήσεων, που έχω λάθει για τόν τρέχοντα Διαγωνισμό, έφαιλονται — με δυσκολία βρισκω τώρα πιά καλές Άσκήσεις, γιατί όλες σχεδόν έχουν δημοσιευθεί — έπιμένω πρέπει να γίνη νέος Διαγωνισμός. Στό έρχόμενο φυλλάδιο, έπιπών, θά δημοσιευθών τ' Άποτελέσματα τού τρέχοντος — που είναι μαζί και Διαγωνισμός Καλλιγραφίας — και στό μεθεπόμενο ή προκήρυξη τού νέου. Νά τού έβρετα λοιπόν και γά έτοιμάζετε από τώρα τις άφαιτες Συλλογές σας.

Δέν μένει πιάξαρα ή Κυριακή... Έ, να ίδωθαι πότε θ' άποφασίση ο Άνονίας να καθήση γά τήν κήνη κι' αυτή; Και λέω «να καθήση», γιατί ο φυλαγιός μου τώρα όλο τρέχει, τρέχει και... δέν φτάνει! Άς είναι, κικιμιά μέρα θά προλάβω, θά τόν κλειδώσω σε μιά κάμαρα, και δέν θά τού άνοιξω παρ' άφου μου πη πως ή Κυριακή είναι έτοιμη...

Πρώτη πρώτη ή Παλιό Άθήνα έστειλε στον κ. Φαίωνα, μαζί με μιά άφαιτα κάρτα για τή γιορτή του. Κι' έναξιδασκρικό για τή μικρούλα Φωφή, τή φτωχή προστατευμένη της άδελφής του. Τήν ευχαριστεί πάρα πολύ!

Και άένα, Νέοκισσε, 57 κ. Φαίων σ' ευχαριστεί πάρα πολύ για τού καλλιτεχνικότατο σκίτσο του που φιλοτέχνησε και τού έστειλε μαζί με τις άρχές σου. Άφαιτα ή ιδέα σου να γράφης στην κορνίζα, άνάμεσα σέ διαπλάσματα, τούς τίτλους τών κυριωτέρων έργων του.

Πολύ με συγκίνησε τού γράμμα σου, καλή μου Άφροδίτη της Μήλου, καθώς και τού έβρητο που δημοσίωσε για μένα στην έφημερίδα όπου συνεργάζεσαι. Σε βεβαιώ ότι είναι εν' άπό τά καλύτερα που γράφτηκαν, και λυποθμαι πού δέν έχω τόπο να τού δημοσιώσω όλο. Είδα πώσες άσχιλές έχεις άφρότου τελείωσης τού σχολείο — κι' όλες άφαιτες — άλλα μ' έλ' αυτά έπιπών να μου γράφης κάποια κάπου. Θά χαίρονται και τά Διαπλάσματα που τούς είσαι πάντα αγαπητή, καθώς τού είδες και μόνη σου...

Ίδού εν' άπόσκαμα από τού έβρητο που δημοσίωσε για μένα ή Άφροδίτη της Μήλου: «... Η διάπλασις είναι έργο εθνικό. Πού άλλο περιοδικό κατόρθωσε να παρουσιάση τόσο ευσεργετική και μακρόχρονη έβραση; Ποιού άλλου λογοτέχνη τού έργο, όσο μεγάλο και έακουστό άν έγινε, μπορεί να παραβλήθη με τήν άνυπολόγητη ήτική αξία τού έργου τού κ. Παπαδοπούλου; Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι κι' οι διακεκριμένοι μας είναι δημιουργήματα τού ήθικοπλαστικού έργου της «Διαπλάσεως τών Παίδων». Όλοι, βγαλμένοι από τού μεγάλο σχολείο της. Ποιάς, απ' όσους συντρέψης τά παιδικά τους χρόνια, δέν αϊ-

σθάνεται αγαπή κι' άγνωστοσύνη γι' αυτήν; Έγώ, τουλάχιστο, είμαι πλημμορτισμένη από τά αισθήματα αυτά. Τού μεγαλύτερο μέρος της μορφώσεώς μου τού χρωστώ στη διάπλαση. Γιατί αυτή μου έπέστεισε τόν πόθο για τόν πλουτισμό τών γνώσεων, αυτή μου ρίξωσε στην φυχή τή λαχτέρα τού καλού και τού άφαιτου...»

Τή βλέπω τήν αγαπή σου, Κόκκινο Καναρίνι, και σ' εύχαριστώ με τήν καρδιά μου. Δέν είναι μόνο τά τόσα έσοπαθώματα που μου κάνεις, άλλα και τά τόσα θερμά γράμματα που μου γράφεις. Σήμερα έχω μπροστά μου ένα, δύο, τρία!... Ά! αυτός λοιπόν είναι ο Γλυκύλαος Όνος; Τι άφαιτο παιδάκι! Θά δημοσιώσω αυτή τή φωτογραφία, έχι βέβαια «ως εικόνα παιδιού εκ τού φυσικού» — γιατί «τού φυσικού» δέν είναι να διευσθώνη συναισθησε ως μαέστρος σε κωμωδία — άλλα ως εικόνα ενός καλού μικρού ήθοποιού.

Μεταγολική Όνειροπόλε, πρώτα πρώτα πρέπει να διαβάσης τόν Όδηγό. Έκει θά ίδής ου Πνεύμ. Άσκήσεις δέν είναι θεατικές παρ' όσον είναι προκηρυσσεται Διαγωνισμός προς σύνθεση. Τις Μαγικές Εικόνας τις δημοσιώσω για διακρίση, όσα δέν είναι άνάγκη να μου στέλνεις τις λύσεις τους, γιατί δέν υπάγονται στον Διαγωνισμό τών Δίσεων (όπως οι Μαγικές Εικόνας χωρίς εικόνα) που είναι άλλο.

Έχεις δικιο. «Εικόνα» είναι της καθαρεύουσας, κι' έπιεις που γράφουμε τή δημοτική, έβρεπεις να λέμε παντού «Εικόνα». Άλλά μερικοί τίτλοι έμειναν στερησώποι. Όπως και τού «Διάπλασις», άντι «Διάπλαση». Τά κομμάτι σου θά τού διαδώσω με τή σειρά του. Άν είναι καλό, μπορεί να μη τού άγκρηνω; Θάταν όμως πολύ κακή «ένθάρρυνση» άν τού έναίρηνα χωρίς νάξίση!

Η Λαχτέρα της Δευτεριάς — τώρα έχει άλλο ψευδώνυμο, άλλα, έδω τήν άναφέρω μ' αυτό που τήν έβρετα, ως μιά Διαπλάσσοπύλα που έστ' στην Νορβηγία — σ' ένα άφαιτο γράμμα, μαζί με άλλα πολλά, που γράφει και τά έξής: «Διάβασε τού άνέκδοτο που δημοσίωσε για τόν διάδοχο της Νορβηγίας. Ήταν πολύ χαριτωμένο και γέλασε. Άλλά τώρα είναι έντελώς διαφορετικός. Ήλι, έχι περήφανος για τού άξίωμα του, άλλα ταπεινός και δημοκρατικώτατος. Άκριδός πέρω, δέν είχε προσκαλέσει κάποιος αλλικός σ' έσκερίδα, κι' άφου ήπιε δύο-τρεις σαμπάνες, εύθύμως λιγάκι και, παίρνοντας ένα ποτήρι, πήγε στην κουζίνα, τού έδωσε της μαγειρίσας και της είπε: — Στην ήγεια σου! Πίς και σύ, να γίνουμε οικείοι και να μου μιλάς με τού σύ! — Έχει κι' άλλα άνέκδοτα της ταπεινούνης του, που οι Νορβηγοί τά διηγούντο με καμάρια. Άλλάξτε λοιπόν έντελώς από τότε που ήταν μικρό παιδάκι...»

Μέ μπορούσε να μην άλλάξη άφου είχες μιά μητέρα που τόν άνέτρεψε τόσο καλά; Έχεις λάθος, Μαρίνος Βέγια, δέν «έουκοράντησε» καθόλου ή Σπίγξ. Βρήκε σ' ένα παιδί περιοδικό ένα μύθο απαράλλαχτο με τόν δημοσιωμένο άκείνο και μου τού έγραφε. Κι' όταν της ζήτησα να μου τόν άντιγράψη γά τόν ιδώ, και μου άπήνη τους πως δέν έχει καιρό να ψάξη γά να τού έαναβρή, αυτό δέν ήταν «θεύτερο φέμμα» όπως λές, άλλα πρώτο και μόνο, από μεγάλη σφύρα. Αδύτη είναι ή άλλήθεια και πρέπει, άν είσαι δικαίος, να τού άναγνωρίσης. Άλλο ζήτημα άν πρέκνεται περί άπλής «οναντησεως ιδεών», που κι' αυτό, είδες, έχω τού παραδέχθηκα. — Ο μύθος που μου στέλνεις σήμερα, μου άρεσε πολύ. Και θά ήταν τέλειος, άν δέν είχε κάτ' τού άνεξή-

γχο: Πώς δηλαδή ο ποδηλάτης άλλαξε τή θέση τών λαστιχών και τού μπροστινού τού έβλεπε από πίσω; Σύμπτωση ήταν; ή άκουσε τήν όμιλία τους και θέλησε να δώση ένα μάθημα; Έχεις όμως φαντασία, αυτό είναι βέβαιο!

«Θ, ένα καλό ποίημα αξίζει πολύ, πάρα πολύ, Σεπειμένη Λαίδη, και χαιρώ που τού κατάλαβες και γουστάρεις τώρα τήν ποιηση, που άλλοτε σ' άφαινα άδιάφορη. — Όσα ψευδώνυμα κι' άν έχη κανείς — και μπορεί νάχη όσα θέλει — για τή Σελίδα Συνεργασίας δέν μπορεί να στέλνη κομμάτια παρ' όσα να είχε ένα. Δηλαδή, θά στείλη σήμερα ένα κομμάτι μ' εν' άπό τά ψευδώνυμα τού; Δέν μπορεί να στείλη δεύτερο (έτσι με τού ιδώ, είτε με άλλο τού ψευδώνυμο) παρ' άφου μόνη τήν τάχη τού πρώτου. Δες τώρα ότι μόνη κάποτε ν' άπορρίψω ή να άγκρηνω δύο κομμάτια συγχρόνως; τού ιδώ, προσάπου με δύο ψευδώνυμα. Άλθος δικό μου, έπροσεξία; ληροσύνη — ποτέ όμως έξέπαιρη.

Μπράβο, Μαίη Καράδα, είσαι έφτά μόλις χρονών και γράφεις τόσο καλά! Όταν άρχισά τού γράμμα σου, ένόμισα πως μου γράφει παιδί έννά-δέκα χρονών τουλάχιστο, και μ' έκπληξη είδα παρ'όλη τήν ηλικία. Η μαμά σου είναι πολύ καλή να σε γράψη συνδρομητρια από τώρα. Θά γίνης, χωρίς άλλο, μιά από τις καλύτερες Διαπλάσσοπύλες.

Πολλά ένδεικέρωντα μου γράφει σήμερα ή Τρελλή Ζαννέτ. Ήταν προσκαλεμένη σε μιά φίλη της, γυώρισε έκεί ένα σωρό Διαπλάσσοπύλες — άλλες με ψευδώνυμα, άλλες χωρίς, όλες όμως «καλές, διαλεχτές και φανατικές μου φίλες» — και χάρηκε πολύ που είδε πώσο είμαι διαδωδμένη. Τις γιορτές τις πέρωσε άφαιτα διαδώνησες καλούς; μου τόμους που έπισαν στα χέρια της. Σ' έβαν απ' αυτούς ήταν και τού «Ένα παιδί με τρεις οικογένειες» τού κ. Σαποπούλου. Και να ή κριτική που τού κάνει: «Μου φαίνεται πως είναι εν' άπό τά καλύτερα μυθιστορήματα που δημοσίωσε, έχι μόνο γιατί είναι γραμμένο από άφαιτο συγγραφέα, άλλα κι' έπειδή εκκολάσσεται έδω στην Έλλάδα. Κι' ο συγγραφέας περιγράφει τόσο ζωηρά κάθε κόλλη, κάθε τρεπιδία, που νομίζω κανείς πως έχει πάει έκεί ο ίδιος».

Τού πιστεύω, Μαργαριταρένια Βασιλίσσα, πως όσα τόσο θά δέν λιγώστεψη ή αγαπή σου και πως άν έκαμεις τόσον καιρό να μου γράψης, ήταν από τά πολλά μαθήματα και τή... λίγη τρυπελιά. Σ' εύχαριστώ πολύ που συντελείς τόσο στό έσοπαθωμα τού καλού σας Συλλόγου. Υποθέτω πως τά Διαπλάσματα θά δημοσιώσουν τή γιορτή που σκοπάζει να δώση. Όσο για τού ζήτημά σου, ή γυώμη μου είναι ότι άν αίσθάνεσαι πραγματικό πόθο γι' άνώτερες, συστηματικές σπουδές, ή μαμά πρέπει να διαχωρήση στό μπαμπά και να σέφρηση να πές τού χρόνου στό Πανεπιστήμιο. Αισθάνεσαι όμως; Αυτό έδω τού έβρετα και σ' άθ μές τού πέξ. Είσαι στην τελευταία Τάξη τού Γυμνασίου κι' έχεις καταλάβει πιά άρκετά τί θά πη Έπιστήμη...

Τά δύο μυθιστορήματά σου — μου γράφει ή Άτλαντα — είναι πραγματικώως υπέροχα. Δέν βλέπω τήν ώρα που πρέκνεται να έλθω τού φυλλάδιό σου, για να διαδώνω σ' άπένης ή Μπέττυ και ή Μαίη. Μά κι' ο Λιχουδάκης τού γουστο που έχει! Αδύτη ή άφαιτα όλη βοηθού τήν Άτλαντα και στό έσοπαθωμα. Μου έγραψε μόλα μιά νέα συνδρομητρια και δύο-τρεις άλλες συμμηθητριές της της έποχέθησαν να γραφτόν. Τήν εύχαριστώ πάρα πολύ και χαιρέτώ τήν καλή καινοβούρια μου φίλη.

Άργως, πολύ Δροσοτάλαχτη, τού γράμμα σου. Τού μακρινό σου νησί, φαίνεται, δέν έχει κοινή συγκοινωνία. Άλλά τώρα θά έλαβες και φετινά μου φυλλάδια και περιμένω τις έντυπώσεις σου. Έπιπών με τήν ίδια θέληση να έξακολοθήσης... Σου έστειλα τά φυλλάδια που ζήτησες. Όδηγό και λυοάφαιτο.

Πολύ μου άρεσε τού γράμμα σου, Τζιτίκα, μ' αυτή τήν άνάλυση της «Καλύδας» τού μπαμπά-Τόμ και τών «Άθλων». Άλήθεια, οι χαρακτήρες της Έδρας και τού Μυριήλ είναι από τους άφαιτους, τούς συγκινητικώτερους και τούς διδακτικώτερους στην καγκώσια λογοτεχνία, γιατί δείχνουν πώσ δέν υπάρχει άνώτερο στον κόσμο από τήν καλοσύνη, άδιάφορο άν τή σοναντά κανείς στην καρδιά ενός μικρού κοριτσιού ή ενός γέρω έπαικόπου. Κι' όμως τ' άφαιτο σου αυτό γράμμα με κούρασε. Άχ, γιατί να μ' η μεταχειρίζεσαι πού σκοπό μελάνι;

Ο Άνεμοστρόβιλος — που μου στέλνεις και δύο έσοπαθώματα τού Συλλόγου τών Άνεμών — μου γράφει πολλά ένδεικέρωντα για τόν καλό αυτό Σύλλογο. Κάθε Κυριακή οι Άνεμοι συγκεντρώνονται. Κάνουν και διαλέξεις (δ Άνεμοστρόβιλος π. χ. μίλησε για τόν Βάρωνα, κι' οι Άνεμοι ευχαριστήθηκαν και τόν χειροκρότησαν). Τήν τετάρτη ήμέρα τών Χριστουγέννων έκαμαν άένδρο όπου έπροσκάλεσαν άπάνω έπ'ό 45 Διαπλάσσοπύλες και τούς μόρασαν δώρα. Τού πρώτ της παραμονής της Πρωτοχρονιάς έκοψαν βασιλόπιτα στο σπίτι της Όστριας, και τού βράδυ της ίδιας ήμέρας οι Άνεμοι ήταν καλεσμένοι στο Σύλλογο τών Θεών όπου έκοψαν έπίσης βασιλόπιτα και πήραν δώρα. Ά, με είμαι πολύ εύχαριστημένη από τήν άφαιτα τήν πολιτισμένη αυτή κίνηση που γίνεται σ' ένομα μου. Μπράβο στα καλά μου Διαπλάσσοπύλες τής Κέρκυρας!

Ραδαυγή, αυτό τού ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, πού άνέρχεται. Τού γράμμα σου μου δείχνει ότι στην Έλλάδα χρωστώ μιά πολύ καλή φίλη που άν και με γυώρισε άργά, γρήγορα θά διακριθώ στην κίνησή μου. Ήστειλα τόν Όδηγό κι' εύχαριστώ πολύ για τά καλά λόγια και τις καλές διαθεσεις.

Και τού δικό σου πρώτο γράμμα, Άγκάθι, μου άρεσε πολύ, πολύ. Θά είδες τήν έγκριση τού ψευδώνυμου σου. Ναι, «τρώγοντας έρχεται ή άρεση», γι' αυτό έπιπών και πώσ κομμάτι γι' ή Σελίδα θά μου στείλης γρήγορα, χωρίς να φοβήθης «τόν κάλαθο τών άχρήστων». Γιατί τί σημαίνει άν τού πρώτο ή τού δεύτερο κομμάτι πάη — τωες, δέν έβρω — στόν κάλαθο; Τού τρίτο ή τού τέταρτο θά πάη στο τυπογραφείο!

Μιά πολύ παράξενη έρώτηση μου κάνει ή καλή μου συνδρομητρια Μαρία Β. Δημοπούλου: Γιατί, από τά 110 κράτη και όνομα θηλυκού ή οδύτέρου γένους, και μόνο τρία άρσενικού: Παναμάς, Καναδάς και Ίσημηρινός; Άπλούστατα, γιατί στη γλώσσα μας τού έπικρατέστερο γένος για όνόματα χωρών είναι τού θηλυκό («Έλλάς, Γαλλία, Γερμανία, κλ.) έπιστη τού οδύτέρου (Βέλγιο, Μαυροβούνιο, Μορόκκο, Κόγγον). Τού Κράτος τώρα τού Ίσημηρινού προτιμήθηκε να λέγεται Ίσημηρινός, άνθ έπιπών τού όνοματ' και Ίσημηρινία ή Ίσημηρία (όπως και τού Βέλγιον λέγεται και Βελγική, δηλαδή χώρα). Όσο για τού Παναμάς και για τού Καναδάς (Panama, Canada) αυτά έπιοσαν με άρσενικά όνόματα της γλώσσας μας (μυλωνάς, παπάς κτλ.) γι' αυτό τούς βάλουμε ένα σίγμα και τά κάμαμε άρσενικά.

Αυτή τή στιγμή μπήκε στο γραφείο μου ο κ. Φαίων, για να μου πη πως τού τραπέζι του γέμισε από κάρτες και γράμματα για τή γιορτή του. Ποτέ, λέει, κανένα χάρνο, δέν έλαβε τόσο πολλά από Διαπλάσσοπύλες και Διαπλάσσοπύλες! Τούς εύχαριστεί όλος κι' έλες έπ' τήν καρδιά του. Έπίσης και τή Μεγάλη Έλλάδα, που κι' αυτή τού έστειλε — δεύτερη, μιά πρώτη άφου μένει στην Πάτρα — είκοσι δραχμές για τήν όφρανοβλα Φωφή.

Σ' άλλους δέν έχω τόπο να παντήσω σήμερα έκτενώς. Και φίλαξα τά γράμματά τους για τού έρχόμενο, που θά έχω ίσως περισσότερο τόπο, γιατί τά κομμάτια Συνεργασίας είναι τώρα λιγοστά και μόλις μπορεί να γράψω με τά δημοσιώματα μιά μόνη Σελίδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, όττι ένανώνεται, άν δέν άνοδοίεται από τού δικαίωμα, δε. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνοδοίεμένα λογίζον άς τήν 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα άνοδοίεσαν άπό Α, άνήκωσι σ' ένομα και όσα από Κ, σ' ένομα:

Νέα Ψευδώνυμα: Χωροιαποπούλα, κ. (Χ²). Μένιουμη, κ. (ΒΖ). Θεοτέλλη, κ. (ΓΑ). Δοκρυμένο Χαμόγελο, δ. (ΚΔ). Δοξαμένη Ύδρα, κ. (ΝΣ). Έλληνοικός Ουθάνος, δ. (ΑΚ). Άγναστός, δ. (ΟΧ). Μαγειμένη Κόθαρα, κ. (ΜΕ). Δεκαεπταέτης Όνειροπόλος, δ. (ΚΓ). Άστρον της Κερκύρας, κ. (ΖΓ). Νησιωτοπούλα, κ. (ΚΣ). Άτρομήτος Άχιλλεύς, δ. (ωω). Όστρασία, κ. (ΙΚ). Πανός, κ. (ΙΑ). Πληγωμένη Κροδούλα, κ. (; ; ! ! ;). Ξανθός Γρεναδιέρος, (; ; ΑΤ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Άντιόπη, κ. Μόννα Βάννα, κ. Άφροίτα, κ. Άφροδίτη της Μήλου, κ. Μιρέλλα, κ. Δαφνούλα, κ. Μίκυ-Μάους, κ. Χρυσάφεια, κ. Κόρη τών Φαίικών, κ.

Η Διάπλασις άσφάζεται τούς φίλους της: Φωφώ Πελέκη. (Όδηγό έστειλα τού φυλλάδιο έβρεχεται σ' ένομα σου) τώρα βέβαια θά μπής και στην κίνησή και θά διακριθής μέσα στις καλές Διαπλάσσοπύλες! Γρεναδιέρον (τú βέλπεις σήμερα δημοσιωμένο ή ιστορία είναι βέβαια γνωστή, σκέφθηκα όμως πως πολλά Διαπλάσσοπύλες δέν θά τήν έβρω, γιατί δέν θά ήταν ούτε γεννημένα τότε που τήν πρωτοδημοσίωσε περιμένω τώρα και τίποτε άλλο, γιατί βλέπω πως μεταφράζει πολύ καλά απ' τού Ιταλικό) Ήσαν Έλλάδα (έλαβα, εύχαριστώ έπιπών να βρής και τόν άρσενικό μου τόμο άνώτερο τών προηγουμένων) Δούλην Δωδεκάνησον (οι λύσεις δεκτές χαιρώ πολύ που άποφάσισες να ξαναρχίσης και τώρα περιμένω και κανένα γράμμα λιγώτερο βιαστικό) Μικρήν Άφαιτο (εύχαριστώ πολύ για τά καλά λόγια) δέν κεράζεις, θά μου γράφης μόνο όταν μπορείς) Μικρομάλην (εύχαριστώ πολύ! και, μου τάγραψε κι' ή Μεγάλη Έλλάς) πώσ σου φάνηκε που δημοσιώθηκε τού κομμάτι σου πριν λάβης απάντηση σ' αυτό τού γράμμα; είναι γιατί αυτόν τόν καιρό λαβαίνω πολλά γράμματα και λίγα κομμάτια και τά ποιήματα πάντα σκαμνίζω... Άπλην Ζωήν (φανταζομαι τί άφαιτα που θά ήταν στο Παρίσι, έκτός άπό τού κρού; άλλα στή ζεστή πατρίδα δέν είναι καλύτερα; πές στο μπαμπά σου κ. Σ. θά τού γράψω αυτές τις ήμέρες) Άνθρωπάκη (και τού δικό σου γραμματάκι μ' εύχαριστώς πολύ! άλλα μου στέλνης Κριπτογραφικά διάβασε τόν Όδηγό να ίδής πως και πότε στέλνουν

'Ασκήσεις προς δημοσίευση) **Κουσαρών** (θά τὰ διαβάσω καὶ θά σοῦ πῶ εὐχαριστῶ γιὰ ἔλα.) **Φερερὸ Σινοτάδι** (αὐτὸ, θά εἶδες, σοῖ ἐπιγράμματα καὶ χάρω πολὺ γράφω μου.) **Γαλαρδίου καὶ Καλαβρυτινάκι** (χάρω πῶ σὰς ἀρῶσιν τὰ μυθιστορήματά μου) **Βοταίλα 25 τετραδία**) **Διλιαν Σωγράφου** (κί' ἐγὼ χάρω πῶ ἀπέκτησα μιά τόσο καλὴ φίλη καὶ σ' εὐχαριστῶ πῶ φροντίσεις κιόλα γιὰ τὴ διάδοσή μου, ναί, μόνο όταν θά μπορῆς θά μοῦ γράφης, γιατί πρῶτα τὰ μαθήματα' λυσόχαρτο ἔστειλα.) **Βάσω Ρ. Λάξου** (ἀφοῦ τ' ἀδέλφια σου ἦταν συνδρομηταί μου κί' ἀφοῦ διάβασες τόσους παλιούς τόμους, φυσικὸ εἶναι, ἀν καὶ νέα συνδρομητήρια, νά μ' ἀγαπᾶς σάν παλιὰ χάρω πάρα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κί' ἐλάξω νά μοῦ γράφης.) **Ἀνναν Κασσιμάτη** ('Ὁδηγὸν ἔστειλα.) **Ἀθηνῶν Ἀνθῶν** (φυλλάδια καὶ λυσόχαρτο ἔστειλα.) **Θεοδόσιον Ἀναγνωστοπούλου** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ἔλα' τόσοις ἀγοπιορῆς δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία.) **Δούλαν Δεβιτάκη** ('Ὁδηγὸν καὶ λυσόχαρτο ἔστειλα.) **Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Μακεδονικῶν Ἐντελλιάδης, Αὐσοῦργο** κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 'Ιανουαρίου, θαπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Λόγων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δε-ταὶ μέχρι τῆς 28 Μαρτίου.

101. Δελτιόγραφος.
Θηλυκὴ μὲ ἀντωνυμία
Μὲ συγγένισσά σου ἐγνώσεται
Μόνον φέμμα, ἰδέσ, δὲν εἶναι
"Ὁ, τι τῶρα φαγερώσεται.

102. Στοιχειόγραφος
Κάποια νῆσος εἶμαι,
Στὸ Αἰγαίον κῆρυμαι
Κι' ἀρετὰ μεγάλη
Χάω, τὸ κεφάλι;
Νῆσος πάλι μένω,
Μὰ μικρότινω.

103. Στοιχειοτόνογραφος
Στ' ἁγιασμένον τοῦτο μέρος,
Σὺ, παλιὰ μου, λειπορροβῶσες
Μὰ τὸν τόνο ἀναβάζεις,
Ἐνα γράμμα του ἀλλάζεις,
Καὶ τὸ κάμεις... βασιλέα
Στὶς ἀρχαῖες Συρακοῦσες!
Μαρίνος Βέγιας

104. Αἶνιγμα
Τοῦ σώματός σου μέρος
Τὸ θηλυκὸ μου
Καὶ μιά ἀπ' τίς διαστάσεις
Τὸ οὐδέτερό μου.
Παγκρατία

105. Πυραμῖς
+
+
+
+
****+****
*****+*****
*****+*****

'Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρᾶν, σταυροὶ καὶ ἄστερισμοί: φωνήεν' θεά' ἀρχαία δασυκῆ βασιλίσσα κόρη τοῦ Ἑρεχθίδος; εὐλαβῆς κί' εὐγενικὸς χαιρετισμός' ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου πρὸς ἐξαγωγήν θετικῶν συμπερασμάτων' ὀπτικὸν διασκεδαστικὸν μηχανήμα.
Οἱ σταυροὶ καθέτως ἤρως ἡμίθεος. Μακεδονικῶν Ἐντελλιάδης

- 106. Κρυπτογραφικὸν**
1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2 1 7 1 8 3 4 = Φυνδὸν ἐδωδῆμον
3 4 5 3 6 7 6 2 6 8 = Εἶδος πλοίου
4 5 1 3 9 2 = Εἶδος βάρους
5 1 7 2 6 4 = Ὄρουμα
6 2 6 7 9 = Μέρος τῆς οἰκίας
7 1 8 6 4 = Φατίξ
8 3 7 1 4 = Μεταφωλογικὸν
9 2 1 = Θεά.

107-109. Μεταμορφώσεις διὰ Φωνηεντολίπων.
[Αἱ λέξεις ὅσαι εἶναι φωνηεντολίποι καὶ ἡ μία προσοχεταὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην διὰ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἐνὸς συμφώνου, Παράδειγμα: Ὁ λόγος διὰ 4 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νά γίνῃ ἔργον. Λύσις: Λγς (λόγος) Λγ (λέγο) γ (γῆ) ογ (ἀρωγῆ) ογγ (ἔργον).]
1.—Ὁ ποταμὸς διὰ 4 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νά γίνῃ ῥοδέ.
2.—Ὁ ἀρῶς νά γίνῃ ὁμοίως λειμῶν.
3.—Ὁ ἀδὸς νά γίνῃ ὁμοίως κηθάρα. Φιέρω τοῦ Λεβάντε

110. Ἐπιγραφή ἐκ Διαπλῆς Ἀκροστιχίδος
* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης * * τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, * * κτθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν, σχηματίζουν ἐπιγραφήν, * * τῆς ἑποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις: * * 1, Βασιλίσσα τῶν Περγῶν 2, Μήτηρ ἑννέα θυγατέρων 3, Χρονική μονάς 4, Λατίνος λυρικὸς ποιητής 5, Ὀμηρικὴ βασιλόπαις 6, Νῆσος τῆς Μ. Βρετανίας 7, Πόλις τῆς Γερμανίας 8, Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

111. Φωνηεντολίπων
κ - κρ - μα - ρος - στ
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

112. Γρίφος
ικ ικ δι δι
ικ Τ ικ ὄμοι μο δι
ικ ικ ικ δι δι
Μπουμπουλίνα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46
612. Μοσχάριον (Μόσχα, Ρίον).—
613. Χιῶν (χι, ὄν).—614. Κάσος Θάσος.—615. Σοφός (ἀναγινώσεται καὶ ἀντιστρόφως).—618.
M A H 617. ΑΡΤΕΜΙ-
E N X ΣΙΟΝ (ῥάσον,
A Δ A τέρμα, Ἑρμει-
Π Ρ Μ ὄν, μίσος, Ἰά-
A N T I O X E I A σιον, στόμα, Ὁ-
P M M σιρις, νάριον).
Δ E E —618. ΠΟΔΑΡ-
N Δ N KH (Π-ιστός,
A A H Ὁ-βολός, Δ-ρά-
κος, Ἀ-θῶς, Ρ-ίον, Κ-τύκος, Ἡ-ώς).
—619. Βλαβερὸν ἀγκασία. (Ἡ ἀνάγνω-
Σ I A σις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω,
A P K ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ἔ-
O N A ναλλάξ. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκρο-
P E B στιχίδος: ΣΙΑΡ, ἈΡΚαδία,
B Λ A ὈΝΑγρος, ΡΕΒέκια, ΒΑΑ-
χία).—620. Ἀρῶς πεσοῦσης πᾶς ἀνήρ
ἐυλεύεται.—621. O 622. S E I N E
ἐνοῦχος ἐπιμορῆθη E L L E
(ο ἐν ωχ, ὤς, ἐθη, I L E
μ' ὄρη, θῆ).—623. N E
Chacun pour soi, E
Dieu pour tous.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἐπιπέ-
τητα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 80 λεπτά ἢ λέξις μὲ πέντα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μὲ ἑξατάτα δρ. 1, 50 ὀ χριστῆς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ'—105]
Ταξιδιώτῃ... ἀπλῶς ἤθελα νά σέ ἐ-
χῆθῃ, ἀφοῦ σοῦ ἀρῶσιν τόσο τὰ...
ταξίδια!!! Περιμένω ἕνα τετραδιάκι σου.
Βολιούτινο Ναυτάκι

[ΑΓ'—106]
Προκλήροσσω Διαγωνισμὸν καλλιτεχνι-
κῆς φωτογραφίας καὶ κάρτας. Συμ-
μετοχὴ ἐξἄμηνος ἕνω τριβάρημι. Γράφει-
τε [ΑΓ'—83].
Αὐκτόφως τῆς Δόξης

[ΑΒ'—107]
Διαπλασκόσμομα, ζῆτῶ ἀλληλογραφία.
Ἄν φαντάζομαι νά περιφρονῆθῃ;
Δ/σις: Ἥλιον Κρίσπην, καθηγήν, Χαλκι-
δα, διὰ: Ἄγγελον τῆς Δευτεριάς

[ΑΒ'—108]
Πρωτομπαλινόντας στὸ μυριβλουστο σα-
λονάκι, χαιρετῶ δλους-ες. Νυχτο-
ποῦλι, Μέγα Ναπολέοντα, τοῦ 1931, τί
γίνεσθε; Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω ἑ-
θοποιούς, τοκετα. Ν. Δοβρίδην, Γαλινοῦ 631,
Δράμα. Διακρουσμένο Χαμόγελο

[ΑΓ'—109]
Ἐυγενικά Διαπλασκόπουλα εἰς ἀλληλογρα-
φοῦμε; γράφει μου [ΑΓ'—47].
Ἐλκιδιοφόρος Ἰσπότης

[ΑΓ'—110]
Ροδόγελη, Μισοῦ, νά περιμένω ἀκί-
μα;
Ὀλιμμένη Γοητεία

[ΑΓ'—111]
Ἀλληλογραφῶ μὲ Μεγάλην Τάξιν ἘΑ-
ληνιστί, Γαλλιστί, Ἀγγλιστί. Δ/σις:
Ἰπποκράτους 88-Α, Ἀθήνα. ΣΜΘΑΡΡ

[ΑΓ'—112]
ἘΣΠΕΡΑΝΤΟ
Ἐξακολουθώντας φέτος τὴν ἀρσὴν μας,
καθιερώνομε τακτικὸς διαγωνισμοῦς
Μελῶν.
Ἡρώτος: Μποροῦμε νά μεταφέρομε
νερὸ μὲ κόσκινον; Πραθεσμία τέλος Φλε-
βάρη. Συμμετοχὴ διβάρημος.—Ἡ καλύτε-
ρη ἀπάντησις βραβεύεται μὲ βιβλίον ἀγορα-
σμένο ἀπὸ σύνολο οὐμμετοχῶν.—Δ/σις;
(ΑΓ'—29) (Συμμετέχουν ἀποκλειστικὰ Μέ-
λη).—Διαπλασκόπουλα βομίζομε (ΑΓ'—29)
διαγωνισμὸν καθὸς καὶ τὸ κατέσασμα
στὸ Δημοφύρισμα μὲ τὸ θρυλικὸν φευδῶ-
νυμο: ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

[ΑΓ'—113]
Ἐυγενικά διαπλασκόπουλα, πιστεύω νά
ἐμὴ ἀρνηθῆτε ἀλληλογραφίαν καὶ κα-
νένα τετραδιάκι σ' ἕνα νέο φίλο σας Δ/σις:
Balik Pazar No 21, Beyoglu, Stam-
bul (Turquie), διὰ:
Γιάννην Ἀγιάννην

[ΑΓ' 114]
Χαιρετῶ τὸν Διαπλασκότρονον. Ἰδικο-
τέρως Ἀνθιμιμένη Τριανταφυλλά
καὶ Δάκρυ Φυγῆς.
Χιονισμένους Ὀλυμπος

[ΑΓ'—115]
Ἀλληλογραφοῦμε καὶ ἀνταλλάσσομε
τετραδιάκια. Τὸ πρῶτον γράμμα πῶ
θά λῶσομα, ἀγαπητὰ μας ἀδερφάκια, θά
μᾶς φέρῃ τὴν μεγαλύτην χαρὰ, Στελιανὸν
πρῶτον. Δ/σις: [ΑΓ' 84].
Καλόκαρδη, Ἀδερφινός

[ΑΒ'—116]
ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ
ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ